

Učedníci znovu na scéně!

Legendární křesťanská
kapela se vrací

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze
7-8/2025 / ročník XXXV / 39 Kč

10 30 let od svatořečení sv. Zdislavy

23 Tajemství Ježíšova srdce

15 Víra bez skutků je mrtvá

25 Pastorační centra

POUTNÍ MÍSTO KOCLÍŘOV

CAPELINHA STŘEDNÍ A VÝCHODNÍ EVROPY

**SETKÁNÍ – ZASTAVENÍ – ZTIŠENÍ I NASLOUCHÁNÍ – MODLITBA – OBČERSTVENÍ
ODPOČINEK PRO DUŠI I TĚLO V KOCLÍŘOVĚ. PĚŠKY, NA KOLE, AUTEM, AUTOBUSEM
I VLAKEM...VYDEJTE SE NA HRANICE ČECH A MORAVY, DO SRDCE EVROPY**

KAŽDODENNÍ DUCHOVNÍ PROGRAM – mše sv., sv. růženec. Nedělní mše sv. v 9 a v 11 hod.

Pravidelné adorace, svátost smíření, přímluvné modlitby.

CELODENNÍ PROGRAM PRVNÍCH SOBOT V MĚSÍCI, celonoční adorace před 1. sobotou,
POUTĚ REGIONŮ A FARNOSTÍ, FATIMSKÉ VIGILIE 12. A FATIMSKÉ DNY 13. DEN V MĚSÍCI,
duchovní obnovy, semináře, vánoční a velikonoční pobyty, prázdninové turnusy pro velké i malé,
programy pro farnosti, společenství i jednotlivce, pracovní-duchovní pobyty,
poutě v ČR i do zahraničí, výlety do okolí. **CELOROČNÍ PROVOZ.**

UBYTOVÁNÍ, STRAVOVÁNÍ. KLÁŠTERNÍ CUKRÁRNA u Dvou Srdcí s nabídkou zákusků,
cukrovinek i teplých a studených nápojů. **UPOMÍNKOVÉ PŘEDMĚTY**, turistické známky apod.

v prodejně Pastýř. Replika kaple zjevení „**Capelinha**“ z portugalské Fatimy pro země
střední a východní Evropy s cestou pokání, **kostel sv. Alfonze a Panny Marie Fatimské**,
farní kostel sv. Filomény a Jakuba st., kostel sv. Josefa nad Hřebečským tunelem.

Přírodní areál sv. Jana Pavla II., Anděl Míru, křížová cesta, Memoriál Fatimy, buková alej
„Minutěnka“, Lurdský park, kaple Panny Marie Nazaretské.

NAČERPEJ NOVÉ SÍLY PRO TĚLO I PRO DUŠI

ČESKOMORAVSKÁ FATIMA, Fatimský apoštolát v ČR, Koclířov 195, PSČ 569 11

tel.: + 420 731 646 800, e-mail: recepce@cm-fatima.cz URL: www.cm-fatima.cz , Fb: Fatimský apoštolát ČR

Číslo účtu: 1156529001/2700

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Hudba není jen o tónech
kapela Učedníci
- 10 **téma: sv. Zdislava**
Třicet let od svatořečení
paní Zdislavy
- 11 Život a cesta ke svatořečení
- 12 Z homilie Jana Pavla II.
- 14 Už za života ji lidé považovali
za světici a posla z nebes
Jan Rucz
- 15 Víra bez skutků je mrtvá
biskup Štěpán Trochta
- 18 **osobnosti diecéze**
Životní příběh
Mons. Pavla Dokládala
- 23 **zamyšlení**
Odkaz papeže Františka
k tajemství Ježíšova srdce
- 25 **pastorace**
- 30 **Papežská misijní díla**
- 32 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35/44,
500 03 Hradec Králové.

Adresa redakce:
Tiskové odd., Velké nám. 35/44,
500 03 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Ondřej Štulc
Tisk: Tiskárna Garamon s.r.o.,
Hradec Králové.

Cena: 39 Kč.
Roční předplatné: 429 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Slovo úvodem

Prázdniny a letní měsíce jsou před námi a s nimi přichází i vzácná příležitost k odpočinku, zastavení a načerpání nových sil. Pro mnohé z nás je to čas, kdy se mění rytmus všedních dní, kdy se alespoň na chvíli můžeme vymanit z každodenního kolotoče povinností, starostí a shonu. Je to období, které nás zve k tomu, abychom se znovu nadechli, rozhlédli se kolem sebe a nechali se obdarovat krásou, která nás obklopuje.

Odpočinek však není jen otázkou fyzické relaxace nebo změny prostředí. Křesťanská tradice nám nabízí hlubší pohled: odpočinek je dar, který nám Bůh sám nabízí. Už v knize Genesis čteme, že Bůh sedmého dne „*přestal konat veškeré své dílo*“ a odpočinul si. Tento Boží odpočinek není leností, ale spočinutím v radosti z dokončeného díla, v harmonii a pokoji. Je pozváním i pro nás, abychom se učili nejen pracovat, ale také odpočívat – a to nejen tělem, ale i duší.

V dnešní době, kdy je na nás kladen stále větší tlak na výkon, efektivitu a neustálou aktivitu, se často zapomíná na to, jak důležité je umět se zastavit. Mnozí z nás si odpočinek dokonce vyčítají, považují jej za ztrátu času nebo projev slabosti. Ale právě v odpočinku se může obnovit naše síla, kreativita i radost ze života. A co víc – v odpočinku můžeme zakusit Boží blízkost způsobem, který je v běžném shonu často nedostupný.

Ježíš nás zve: „*Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.*“ (Mt 11,28) Tato slova nejsou jen útěchou pro unavené, ale i pozváním k hlubšímu spočinutí – k odpočinutí v Hospodinu. Skutečný odpočinek totiž nespočívá jen v tom, že si lehce oddechne, ale v tom, že se necháme nést Boží přítomností a pokojem. Že Mu svěříme svá břemena, starosti i únavu a dovolíme Mu, aby nás uzdravil a obnovil.

Prázdniny jsou ideální příležitostí k tomu, abychom tuto zkušenost prohloubili. Ať už trávíte léto na cestách, na chalupě, v přírodě, nebo doma – zkuste si najít chvíli ticha, kdy budete jen s Bohem. Zkuste se nechat oslovit krásou stvoření, která je prvním Božím darem člověku. Vnímejte, jak se v tichu lesa, u vody nebo pod hvězdnou oblohou otevírá prostor pro vděčnost, chválu i naslouchání. Možná právě v těchto chvílích zakusíte, že Hospodin je opravdu blízko, že je s vámi na každém kroku, že na vás nezapomíná.

Nezapomínejme ani na to, že odpočinek je často spojen i se společenstvím – s rodinou, přáteli, s lidmi, na kterých nám záleží. Právě společně strávený čas, sdílení radosti i obyčejných chvil, může být zdrojem nové síly a radosti. Zkuste letošní prázdniny prožít nejen jako čas „vypnutí“, ale i jako čas „znovu-napojení“ – na sebe, na druhé, na Boha.

Přeji vám, aby pro vás byly letošní prázdniny časem požehnání. Ať jsou pro vás chvíle volna nejen dobou odpočinku těla, ale i obnovy ducha. Ať zakusíte Boží blízkost v tichu i v radosti, v přírodě i ve společenství, v modlitbě i v obyčejných setkáních. Ať vás Hospodin provází na všech vašich cestách a dává vám zakusit pokoj, který svět dát nemůže.

Požehnané léto vám všem!

P. Dmytro Romanovský

Hudba není jen o tónech

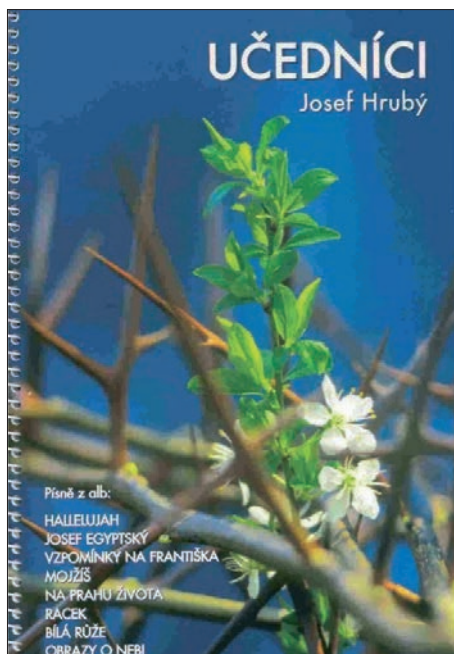
Zemi českou, moravskou i slezskou začali opět brázdit Učedníci. Kapela, která se na přelomu 80. a 90. let minulého století stala pojmem pro křesťany všech věkových hranic. Pět stávajících členů kapely je z královéhradecké diecéze, kde mají Učedníci i zázemí. S **Václavem Dernerem**, kontrabasistou a zpěvákem kapely, jsme si povídali nejen o časech minulých.

?? Kolik vám tehdy bylo let, když jste dali partu muzikantů dohromady?

Tak to je opravdu už dávno. Něco málo přes dvacet, tedy asi před čtyřiceti lety. Chodili jsme do kostela v Třebechovicích pod Orebem i v Černilově a bavilo nás zpívat a hrát trochu netradiční doprovod ke katolickým bohoslužbám. Občas kytara, klavír, basa ... klasika, ale i písničky od Giovanni, Poutníků apod. Nakopla nás taky Broňa Halbrštátová z Orlice u Letohradu, která každou neděli hrála v kostele na klavír a celý kostel bez rozdílu věku a pohlaví zpíval z plných plic píseň Slyš nás, ó Pane na výsosti. Před prázdninami v roce 1985 přišel na naši zkoušku, na pozvání tehdejšího děkana P. Václava Černého, na faru do Černilova i Josef Hrubý, ústřední postava pozdějších Učedníků a postupně začal přinášet i své písničky. A nám se líbily. A líbily se stále víc a víc. Neotřelé texty, které šly do hloubky, aniž by byly kýčovité. Skvělé melodie. Prostě naši partu to bavilo. A na jaře v roce 1986 přinesl Josef soubor písní s názvem Haleluja. Vyprávěl Ježíšův příběh. V té době nás bylo asi dvanáct nadšenců a párkrát jsme to zahráli v kostelích v našem regionu.

?? Proč právě Učedníci?

Na podzim 1987 přišlo pozvání na křesťanský hudební festival Hradecká kytara, který pořádala královéhradecký sbor Církve adventistů sedmého dne. A při tom z jejich strany požadavek, abychom se nějak jmenovali. Takže po poradě jsme

zvolili název Učedníci podle jedné písně z pásma Haleluja. A ten název kapely už zůstal a vydržel až do dneška, tedy téměř už čtyřicet let. Byla to tenkrát báječná doba plná společné radosti. Postupně se ale parta trochu zredukovala, a my jsme začali jezdit i na vzdálenější místa. Určitě nám nechybělo nadšení a podpora okolí. Vše vzniklo spontánně, nahrávala k tomu také změna nálad ve společnosti.

?? Brzy jste se stali velice populární, vaše MC kazety se hojně kopírovaly, některé písně se dostaly do širokého povědomí.

Populární je dost divné slovo, vůbec jsme to tak nevnímali, jezdili jsme, kam nás zvali a těšilo nás, když to, co jsme hráli,

někoho oslovilo, zasáhlo, změnilo jeho pohled na víru. Trochu jsme si připadali jako disidenti, ale tohle slovo jsme tehdy taky neznali. Prostě jsme dělali to, co nás bavilo a co jsme považovali za správné

?? Vaši diskografii by vám mohli závidět mnozí v hudební branži...

Tenkrát se dělalo všechno na koleně. Nahrávky v obýváku, kopírování kazet na „dvojčeti“, obaly ručně malované. Třeba první nahrávka Haleluja vznikala v obýváku našeho kamaráda Petra Špundy v Černilově. Další třeba u Josefa Surého v Hovězí (který pak rozšířil řady Učedníků jako věrný zvukař). Jiné nahrávky vznikaly např. v modlitebně baptistů na Vsetíně za spolupráce s Jendou Juříčkem. Vznikly i zpěvníčky v samizdatové podobě, na kterých odvedla většinu práce Pavla Jochcová. Skvělá byla pak i spolupráce s pražským křesťanským vydavatelstvím ROSA. Na nosičích jsme postupně vydávali námi zhudebněné příběhy – Haleluja, Josef Egyptský, Vzpomínky na Františka, Mojžíš. A pak komornější hudební pásma – Na prahu života, Racek, Obrazy o nebi a Bílá růže, to byly ale projekty pozdější.

?? Ale zpět na začátek. Jak to tedy bylo úplně z gruntu? Jak vše vzniklo?

Základním kamenem byl opravdu Josef Hrubý. Konvertita s neobyčejným nadáním pro slovo i hudbu. Ve všem precizní, někdy až moc, ale vždycky věděl, proč to dělá.

◀ Původní složení, ve kterém jsme hráli pásmo „Haleluja“. Tento program jsme odehráli na 170 místech. Zleva Iva, Václav, Helena, Marie, Josef, Lenka, Jaroslav (Černilov 1986) // Zakladatel a lídr kapely Josef Hrubý (1986)

77 Hráli jste už za bývalého komunistického režimu, neměli jste problémy? Máte nějaké historky s režimem a kapelou?

Jéje, toho bylo dost. Mělo to svoje napětí. Když jsme někam přijížděli, parkovali jsme s naší Škodou 110 nebo se starým Žigulíkem raději za rohem a vynášeli nástroje a stojánky tak, aby nás nikdo neviděl. Ne vždy se to podařilo. Nebo v Hradci Králové, kde jsme hráli na podzim 1988 na pozvání pana faráře Ottera na sborovém dnu evangelické mládeže. Na koncert přišel církevní tajemník z KNV a vznikla z toho kauza, že nemáme přehrávky a zkoušky u krajských soudruhů a tudíž náš koncert je nelegální a tím pádem nebezpečný pro komunistický režim. Ke cti faráře Ottera je třeba říct, že se nenechal a vedl dlouhou diskuzi s orgány, kde je nakonec přesvědčil, že všechno, i naše ilegalita, bylo OK a dle zákona. Ale povedl se nám i husarský kousek, když jsme v Prešově koncertovali v době sjezdu Komunistické strany Slovenska. Tam jsme museli narychlo celý koncert i s posluchači přesunout z řeckokatolického kostela na „tajné“ místo na půdu vedlejší fary.

77 Kde jste tenkrát hrávali?

Hráli jsme opravdu všude. Kostely, modlitebny, kláštery, různá setkání. Čechy, Morava, Slezsko, Německo (texty jsme pro ně překládali), Slovensko (tam jsme

to překládat nemuseli) a po sametové revoluci jsme se dostali i do Rakouska. Ale my jsme nikdy neřešili, kam jeme. Chtěli jsme tu radost z písni Josefa Hrubého dávat tam, kde nás lidi chtěli poslouchat. Když jsme zrovna o víkend nezkoušeli, tak jsme jezdili po koncertech. Z dnešního pohledu, kdy jsme všichni o pár desetiletí starší, se to jeví jako bláznivá doba ... ale nemohli jsme si pomoci, prostě nás něco pohánělo a nás to nabíjelo ...

77 Máte i zkušenost s tím, že by vaše písne někomu změnily život? Že by prožil díky nim třeba konverzi?

Tak to je asi samostatná kapitola a trochu citlivá se k tomu vyjadřovat ... Dnes, když druhým rokem hrajeme v obnoveném složení, skončíme koncert a balíme nástroje, vždycky za námi přicházejí lidé

různých generací a říkají: „já jsem na písničkách Učedníků vyrůstal, ještě mám doma původní kazety“, „pro mě ty písničky znamenaly v životě velmi moc“, „když jsem byla těhotná, poslouchala jsem stále nahrávky Učedníků a pak ty písničky zpívala mému synovi“ ... těch momentů je opravdu hodně ... A jestli něco z toho, co jsme dělali, někomu v životě třeba jen trochu pomohlo, tak to není naše věc. Kéž by to tak bylo (abych parafrázoval jednu z poslední Josefových písní) ... ale je-li to aspoň z části tak, tak radost nám to dělá ... a jistě i Jožkovi Hrubému.

77 A jak třeba samotné písne působily na vás, na kapelu? Byli jste po vystoupení v nějakém duchovním rauši?

Nevím, zda se to dá nazvat duchovním raušem. Vždycky, když jsme dohráli vystoupení a nezapomněli jsme slova písní, nezpívali falešně a nepraskly nám struny, tak jsme si upřímně oddechli. A když se pak můžeme trochu občerstvit, tak to je náš téměř duchovní rauš (nebo snad raut?).

77 Jsou všichni členové kapely věřící? Měli jste někdy i ekumenické složení?

Ačkoli kapela vycházela z katolického prostředí, nikdy se nebránila denomináčnímu přesahu. Spolupracovala třeba při nahrávání a organizování koncertů se všemi, které Josefovy texty nějak oslovovaly. Katolíci, grekokatolíci, evangelíci,

Učedníci v průběhu času: zleva Vojta, Josef, Marie, Jožka, Marie, Jarda, Václav (Spálov u Oder 1987)

Po letech opět spolu, tentokrát i s Veronikou-Terezou (Černilov 2011)

členové bratrské církve, baptisté, adventisté ... A pokud jde o členy: pak jestli si to dobře pamatují, tak všichni, kteří kapelou prošli, byli věřící – někteří ortodoxně, někteří liberálnější, věřící, každý dle svého prožitku. Tak to v životě chodí ... V současné době je složení opravdu eklektické.

?? Vaše písně jsou všechno původní tvorba?

Z devadesáti devíti procent ano. Jen pro pár cizích melodií Josef napsal výborný text. Třeba k písním Michaela Talbota, jednou z nich je i známá píseň Rájem. Tu Josef přetextoval a stal se z ní skoro hit. Asi se Michael Talbot při své návštěvě Velehradu na „Dnech lidí dobré vůle 2011“ divil. Tam si zazpíval před davem poutníků právě tuto píseň dvojjazyčně s velehradským sborem.

?? Po revoluci jste ještě chvíli hráli a pak se Učedníci vytratili. Převálcovala vás jiná hudba, nebyl už zájem?

Ne, převálcoval nás život. Založili jsme rodiny, děti, jiné starosti ... i doba byla jiná. Ale kapela Učedníci pod vedením Jožky Hrubého i nadále „držela basu“ a pokračovala s přestávkami dál. Složení bylo komornější, občas se změnilo, ale Josef průběžně psal a s Učedníky koncertoval.

?? Zaznamenali jste s kapelou úspěchy v soutěžích, na festivalech?

No, Eurovize to nikdy nebyla, výše zmíněná „Hradecká kytara“ byla takovým začátkem, plzeňská Porta catholica dalším krokem, v roce 1990 živé vystoupení v ČT v programu s Dr. Pilkou bylo taky super, ale na soutěže jsme nikdy moc nebyli.

?? Na začátku všeho, stanovili jste si nějakou filosofii? Třeba, jestli budete hudební evangelizátoři a tak?

Vůbec ne, všechno to šlo nějak zevnitř, z potřeby se sdílet, tyhle vyšší principy jsme neřešili. Ta doba byla spontánní. Má-li něco přijít, přijde to. Jestli to můžeme jako Učedníci trochu postrčit, postrčme to! Ale primární cíl to nebyl.

?? To bylo tehdy. A co dnes, když jste během života nasbírali mnoho zkušeností...?

Myslím, že i dnes to cítíme podobně. Po mnoha letech má člověk i mnoho zkušeností – některé pozitivní, některé negativní, některé na něž byste rád i zapomněl, některé o nichž byste si přál, aby trvaly stále ... Jestliže ale i dnes písničky Učedníků někoho oslovují, tak je budeme hrát s chutí dál.

?? Představíte čtenářům členy kapely?

Tak to by bylo na dlouho. Za téměř 40 let prošla kapelou celá řada skvělých lidí. Tedy zásadní byl, je a bude (i když dnes už jen ve svých písních) Josef Hrubý. Automechanik a učitel angličtiny s velkým srdcem a s velkým darem používat slova i tóny, která zasáhnou. Dnes už na něj můžeme jen vzpomínat, ale bez něj by Učedníci nevznikli a dnes už ani nežili. Ve druhém období kapely několik let s Učedníky hrála a zpívala i Josefova manželka Jiřina Márová Hrubá. I dnes se k nám občas se svým hobojem přidá. Na začátku byl velmi významnou postavou zpěvák i kytarista Jarda Kudrnáč, dodnes dokumentarista a pamětník. Bez jeho poznámek a fotografií bychom si toho mnoho nepamatovali. Výraznou zpěvačkou je Marie Dernerová (Jochcová), kterou jsme objevili na Valašsku před více než 36 lety, a se kterou mám tři skvělé děti. Barvu jejího hlasu jsme od začátku všichni milovali. A Veronika Tereza Křenková, řeholní sestra a ředitelka Základní školy na Vysokém Chlumci u Sedlčan, výborný soprán v dámské části kapely. Pak

❖ Jiřina Márová Hrubá a Vojta Šustek při vystoupení Učedníků v Prlově u Vsetína (květen 2025)

❖ V nové sestavě: Dan Černín, Lojza Neruda, Vojta Šustek, Marie Dernerová, Veronika Tereza Křenková, Vašek Derner

nesmím pominout Vojtu Šustka, to je držák i v dnešní době. Přišel do kapely ve stejný čas jako Marie a překlenul i doby lehkého útlumu. Dnes je vlastně lídr celého seskupení. Při své práci jako ředitel Oblastní charity v Hradci Králové si na kapelu najde vždycky čas, třebaže i s odřenými zády. Je to prostě srdcař. Zpěv, hra na kytary a dokonce i na ukulele. Do toho se v poslední době zamiloval. Stejně tak Dan Černín, který, ač hokejista, má nesmírný cit pro kytarový zvuk. A jeho smysl pro humor, to bych vám přál zažít... Velká posila kapely. A nakonec Lojzík Neruda, služební benjamínek, ten doplňuje všechno, na co my v kapele nemáme, stará se nám o zvuk, střídá nástroje, od sopránové flétny, fukací harmoniky přes sólovou kytaru až po baskytaru a zpívá jak o život.

❖ Jaký byl váš pohled na hudbu v duchovním životě tenkrát a dnes?

Hudba je neskutečný fenomén. To není jen o tónech. To je o společenství lidí, a to se časem nemění.

❖ O vás konkrétně vím, že máte vystudovanou matematiku. Hudba je prý matematika...

Také se to dá říct i obráceně: matematika je hudba. Určitá pravidla, která když dodržíte, tak se dostanete ke správnému výsledku. Abstrakce, logické postupy, práce s nekonečnem, které nekonečnem

zůstává, i když z něho odečtete jakékoli číslo. To platí jak v hudbě, tak i v matematice. Baso continuo – čisté vzorce. Ale ke všemu je potřeba přidat trochu nadhled, nechat volně působit, abyste se dobrali výjimečných výsledků, které mají i lidem okolo co dát.

❖ Vy sám jste se někdy pustil do skládání muziky nebo psaní textů?

Některé scénáře prvních učednických pásem jsme dělali s Josefem spolu. Vzpomínám třeba, jak jsme s Josefem v babiččině pokoji diskutovali o příběhu Mojžíš. Bylo to na jaře 1989, ještě před převrácením. A Mojžíšův příběh nám připadal neskutečně motivující. Zvláštní, tajemný, ale stále aktuální, jako byl vždycky. A Josef k tomu dokázal napsat texty jak šité na míru současné situaci... Písničky

z tohoto pásma mám opravdu moc rád. A pokud jde o mě, tak pár písní nebo básní jsem také napsal, ale spíš pro rodinou pohodu. To Vojta je daleko plodnější a máme v něm naději, že pro Učedníky bude psát teď i víc.

❖ Po letech se rozhodli opět Učedníci postavit na podia. Proč?

To vlastně vyprovokoval Josef Hrubý. Před dvěma roky zavolaal Vojtovi, jestli by nešel s ním a s Danem na vysílání do televize Noe. To se klukům podařilo a byl z toho moc hezký pořad, jeden z dílů cyklu Cvrlikání. A na jaře loňského roku nás Josef začal znovu dávat dohromady, zkoušky, plány, nástroje. Pak jedna cesta na motorce ... a už se nevrátil ... Cítíme to všichni jako dluh tomuhle chlapovi.

❖ Myslíte, že díky vašim životním zkušenostem můžete dát dnes posluchačům ještě něco hlubšího?

Ne, každý časem něčím projde, a své zkušenosti si musí zhodnotit sám.

❖ V repertoáru máte vaši dřívější tvorbu nebo i nějakou současnou?

Ta dřívější tvorba je základ, ale i Josefovy poslední písně jsou skvělé. Je to jeho výpověď, za kterou stojíme. Staré písničky si zpívají s námi i lidé v publiku. Ale i ty nové od Vojty Šustka mají svůj náboj.

Volám Hallelujah 1

1. Dlouho již hrál tvůj lidem zítel, dlouho již smrt přinášel, neš tvůj hlas nás do království vítal, neš nás bránu otevřel, neš nás bránu otevřel. Ref.: Volám Ha-le-lu-ja, slyším Ha-le-lu-ja, volám Ha-le-lu-ja, Ha-le-lu-ja, Ha-le-lu-ja.

2. Dlouho již lid zručoval tvoji lásku, dlouho již neviděl. Život svůj tak snadno dával v oběť, nářek dětí neslyšel. Ref.: Volám Halleluja

3. Dlouho již v bezodějí lid se strácel, dlouho již se odšťel. Přišel čas, aby k Tobě se zas vracel, díky svému Tvůrci aby videl. Ref.: Volám Halleluja

(Vojta Šústek a Marie Dernerová s Učedníky v Brně (červen 2025))

(Koncert v Prlově s názvem „Učedníci – cesta časem“ se vzpomínkou na Josefa (květen 2025))

77 Potkáváte se na svých koncertech někdy také s lidmi z vašeho dřívějšího publika?

Je to až neskutečné. Ano. A jsou to lidé různých generací. A nebudu zastírat, že nám dělá radost, když z publika slyšíme společný zpěv třeba Volám Haleluja nebo Právě padá z nebe mana, Tak zvednem se a jedem či Rájem jednou chtěl bych jít.

77 Změnilo se dnešní publikum, co se týká vnímání obsahu písni?

Myslím, že ne. Fráze neměli rádi lidi ani v minulosti, ani dnes. A Josef fráze nepsal.

77 Jaké to bylo se znovu postavit na jeviště?

Pro mě těžší, neboť kontrabas, na který pár let nehrajete, potřebuje své, ale když

vidíte tváře z publika a slyšíte jejich reakce, tak se rychle zapojíte.

77 Bývalý frontman vás již vést nemůže, máte nějaké plány, kam nyní budete umělecky směřovat?

Zdá se, že hlavním obsahem našeho hraní zůstanou písně Josefa Hrubého, ač jsou staré již třeba skoro 40 let. Vždyť i Maruška Rottrová zpívá i dnes Lásko, voníš deštěm... Asi zůstaneme u obsazení kapely spíš v akustických nástrojích. Ale i zvuk elektriky barvy obohacuje... Byli jsme vždy spíš folk a country, ale kdo ví – nikdy neříkej nikdy. Na toto by asi lépe odpověděl Vojta.

77 Hrajete dnes především pro svoje potěšení?

Určitě. V nadsázce – hrát muziku bez potěšení je „osmý smrtelný hřích...“

Pavel J. Sršeň)

Čerstvé svědectví návštěvníka koncertu

Chtěl bych se s vámi nejprve podělit o několik vzpomínek a dojmů. Zkusím to nejprve uvést trochu ve stylu vašich pásem. Může hudba ovlivnit člověka, který teprve nedávno našel cestu k Bohu? Ano – ale jen tehdy, pokud k němu promluví jazykem, jemuž rozumí, a nese poselství, které je schopen přijmout. V mém případě šlo o závěr 80. let minulého století a o pásmo Josef Egyptský, které jste hráli u nás na faře v Hošťálkově. Později jsem měl některá vaše pásma nahraná na magnetofonových kazetách a také k nim přibyla amatérská nahrávka pásma Mojžíš, pořízená přímo u nás. Mnohokrát jsme se snažili hrát některé vaše písničky s naší kostelní skupinkou, ale nikdy jsme se ani nepřiblížili ke srovnatelnému výsledku. Ty písničky jsou tak dobré, že to unesly – a lidé v kostele snad také. Vždycky jsem obdivoval, jak jsou v originálu skvěle naaranžované. Kromě jiného jsem se pokoušel na baskytaru naučit kontrabasovou linku Václava Dnera. Když jste nyní začali hrát v našem kostele, poměrně rychle mi došlo, že jste přijeli v téměř stejné sestavě jako na konci 80. let. Bylo to pro mě nádherné překvapení, protože jsem nedoufal, že ještě někdy uslyším Učedníky v této sestavě. Také jsem si ověřil, že si většinu textů vašich písni ještě docela dobře pamatuji. Neprožívám zrovna slunečné období života – o to víc si vážím radosti, kterou jste mi do něj přinesli...

L. Č.

(redakce Adalbertu záměrně neuvádí celé jméno, má ho ale k dispozici)

Kde budou Učedníci také koncertovat?

Luhačovice – 13. 7.

Hradec Králové – 18. 10.

Šlapanice u Brna – 9. 11.

Kontakt pro pořadatele:
Vojtěch Šústek, tel.: 724 192 076
e-mail: ucednici2024@gmail.com

❖ Každoročně koná královéhradecká diecéze ke sv. Zdislavě pouť rodin a nemocných

❖ Opravou prošla i relikvie, lebka sv. Zdislavy, odbornou impregnací provedli restaurátoři Valchářová a Velíšek

Třicet let od svatořečení paní Zdislavy

Tři dekády uplynuly 21. května od **kanonizace sv. Zdislavy**. Papež sv. Jan Pavel II. ji prohlásil za svatou při své návštěvě České republiky při stotisícovém shromáždění na letišti v Olomouci-Neředíně spolu s blahoslaveným Janem Sarkanderem. Na žádost tehdejšího litoměřického biskupa Josefa Koukla byla prohlášena v témže roce za hlavní patronku litoměřické diecéze a její hrob v Jablonném v Podještědí se stal diecézním poutním místem.

❖ Královéhradecký biskup Jan Vokál doprovází diecézní pouť rodin a nemocných ke sv. Zdislavě rád a často

❖ Poutníci projevují úctu a vděčnost svěťci i u jejích ostatků přímo v kryptě baziliky v Jablonném v Podještědí

Život a cesta ke svatořečení sv. Zdislavy z Lemberka

Sv. Zdislava z Lemberka žila v pro nás dávném 13. století. Bylo to období, které zásadně proměnilo náš životní prostor. Vedle vzniku měst, upevnění role šlechty či rozšiřování „západních“ právních norm a charitativní péče prošla velkou proměnou i církev a duchovní život tehdejší společnosti. Dodnes si připomínáme vliv osobností té doby – patřili mezi ně sv. Dominik, sv. František z Assisi či sv. Klára. Sv. Zdislava byla jejich „soudruhu“.

Rodina

Zdislava se narodila zřejmě v roce 1220 (jiné zdroje uvádějí 1225) jako nejstarší dcera Přibyslavy z Křižanova a jeho manželky Sibylly. Její otec, věrný služebník krále Václava I., spravoval řadu oblastí na západě Moravy. Na dvoře panovníka se také seznámil s paní Sibilou, která byla členkou družiny Václavovy manželky Kunhuty. Protože Kunhuta byla dcerou císaře Filipa II. Švábského a sicilské královny Ireny, je možné, že Sibyla pocházela z daleké Sicílie (jiné zdroje uvádějí okolí Norimberka). Zřejmě proto se na panství i v rodinném prostředí Přibyslavy „zabydlely“ jisté kulturní odlišnosti, jimiž se lišilo od dobové společnosti: svědčí o tom mj. i četné Přibyslavovy a Sibyliny zakladatelské aktivity, například založení cisterciáckého kláštera ve Žďáře nad Sázavou. Mělo to jistě vliv i na Zdislavu a její životní směřování.

Co víme jistě

O Zdislavě a jejím životě svědčí pouze dva přímé prameny pocházející z počátku 14. století. Prvním je kronika žďárského kláštera, která se o ní zmiňuje z hlediska vztahu k jejím rodičům: „Z onoho manželství pak tři dcery překrásné vzešly, [...] první z oněch tří dcer se Zdislava zvala, [...] Havel z Jablonné zvaný, si vyvolil Zdislavu za choť, bez úhony s ním žila a rovněž mu zrodila dítka“ (moderní překlad z latiny). Druhé svědectví pak podává neznámý ve staré češtině veršující kronikář,

tak řečený Dalimil (dokonce se o něm uvažovalo jako o Zdislavině příbuzném): „O světiej Zdislavě skončení. / Léta od narození Jezukrista milého / po tisíci po dvě stě petidcát druhého / svatého života žena, paní Zdislava, / s světa snide, / pro niž pracným veliká útěcha přide. [...] Pět mrtvých vzkriesila / mnoho slepých prosvietila, / chromých a malomocných mnoho uzdravila / nad jinými pracnými velké pomoci činila“. Jedná se samozřejmě o klíčová sdělení pro Zdislavin životopis, jehož sepsání do dnešní známé podoby bylo možné až na základě mnoha dalších tzv. nepřímých pramenů.

Manžel a rodina svěřence

O Zdislavině dětství a mládí nevíme z pramenů nic. Jisté je, že kolem roku 1240 se provdala za Havla, který pocházel z velkého rodu Markvarticů z Pojizeří. Havel patřil také mezi stoupence krále Václava I. Na konci 30. let 13. století je doloženo jeho působení v panovníkových službách v Brně, kde se jistě seznámil se Zdislaviným otcem Přibyslavem a snad i se samotnou Zdislavou. Havel v té době stavěl v podhůří Lužických hor poblíž teprve vznikajícího městečka Jablonné hrad, který podle dobové zvyklosti pojmenoval německým názvem „Lví hora“ – Löwenberg – Lemberk. A právě proto je tato moravská rodačka nyní známá jako Zdislava z Lemberka a je spojena zejména se severočeským prostředím. Tak se k nám na sever z Moravy „dostala“.

Z jejího manželství s Havlem vzešli přinejmenším čtyři potomci, tři synové a jedna dcera. Pravděpodobně už v Brně se potkala s prvními dominikány, kteří přišli do českých zemí, a byla tou komunitou nadšená. Společně s Havlem pak totiž stála u zrodu hned dvou domů těchto řeholníků, a to v Jablonném a v Turnově. Vzhledem k podpoře dominikánů byla v pozdější tradici označována za jejich terciárku (osoba žijící mimo klášter v souladu s řeholí). Projevilo se to hlavně v tom, jak je

(Pozvánka

Poutní centrum Biskupství královéhradeckého a Českomoravská Fatima Koclířov vás zvou na tradiční

Letní pouť rodin a nemocných ke svaté Zdislavě

Jablonné v Podještědí sobota 19. 7. 2025

Bazilika minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy

- **od 9:30** příležitost ke svátosti smíření
- **10:30** registrace a příprava seniorů a nemocných k přijetí svátosti nemocných
- **11:00** přivítání Mons. Jana Paseky, generálního vikáře královéhradecké diecéze
Poutní mše svatá ke cti svaté Zdislavy za rodiny a nemocné
Při mši sv. udělí Mons. Jan Paseka svátost nemocných
Katecheze pro děti v refektáři kláštera
- **13:15** Návštěva katakomb baziliky a společná modlitba u hrobu svaté Zdislavy za dar získání plnomocných odpustků Jubilejního roku
Te Deum na zakončení hlavního poutního programu
- **14:00** Odjezd na hrad Lemberk
Modlitební poutní cesta ke studánce svaté Zdislavy
Společná modlitba za rodiny a požehnání na cestu domů
Zakončení pod hradem Lemberk a odjezdy autobusů

Poutní centrum vypravuje autobusy s nástupními místy Moravská Třebová, Koclířov, Svitavy, Litomyšl, Vysoké Mýto, Holice, Hradec Králové, Hořice a Jičín.

Bližší informace: 731 646 800 (recepce ČMFa Koclířov)
e-mail: cm-fatima@cm-fatima.cz
nebo 723 262 381 (pí Ryklová)

zobrazována: často v dominikánském rouchu. Velmi pravděpodobně stála spolu s manželem také za založením opevněného řeholního domu (komendy) rytířského řádu johanitů (Maltézští rytíři) v Českém Dubu. Johanité pečovali o poutníky a zakládali špitály. V jejich činnosti se propojují také zájmy a vlohy obou manželů.

Patronka služby nemocným a nuzným

Už krátce po smrti byla „paní z Lemberka“ považována zejména za zázračnou léčitelku (dle svědectví výše citované kroniky) a je spojována se špitálem při dominikánském klášteře v Jablonném. Historici také nevylučují pozdější tvrzení o kontaktech se sv. Anežkou, ikonou špitální péče v Čechách. Právě ve 13. století se rozvinul tento druh „zdravotních a sociálních služeb“ – a sv. Zdislavu tak lze nepochybně zařadit po bok sv. Alžběty Durynské, sv. Hedviky či zmíněné sv. Anežky. Taková práce jistě vyžadovala i výměnu zkušeností, tedy i komunikaci.

Zdislavě nebyl dopřán dlouhý život. Zemřela mladá roku 1252. Snad na tuberkulózu, ale vyloučit nelze ani následky po narození nejmladšího syna. Její ostatky spočinuly v tehdy budovaném kostele sv. Vavřince při dominikánském klášteře v Jablonném. Její hrob je tam dodnes a je místem úcty k této světici.

Druhý život – aneb úcta ke sv. Zdislavě

Za svatou označil Zdislavu sotva půl století po její smrti tak řečený Dalimil ve své kronice. Cesta k její kanonizaci však byla o mnoho delší, a to i přes úctu, která jí byla v Jablonném prokazována zřejmě již krátce po smrti. Přes Zdislavin hrob se přehnaly husitské války, které přerušovaly. První písemně doloženou zprávu známe z poloviny 16. století, z doby počátků rekatolizace, kterou podporovali tehdejší majitelé Jablonného Berkové z Dubé, kteří se považovali za Zdislaviny potomky. Pražský arcibiskup a někdejší

litoměřický probošt Zbyněk Berka z Dubé dokonce začal na počátku 17. století připravovat kroky ke kanonizačnímu procesu.

O zdislavské úctě a z ní pramenících zázraků nás informují zápisy, které v 17. a 18. století pečlivě pořizovali dominikáni v Jablonném, usilující o „zoficiální“ jejího kultu. Zřejmě i proto se dočkal tamní kostel velkolepé barokní přestavby tamního chrámu podle plánů slavného rakouského architekta Johanna Lucase Hildebranta. Ve výklenku v průčelí kostela našla své místo také Zdislavina socha (je dodnes na pravé straně). Klášter však zrušil Josef II. a úcta ke sv. Zdislavě ochabla. Nové (neúspěšné) snahy o svatořečení inicioval v polovině 19. století litoměřický biskup Augustin Bartoloměj Hille.

Beatifikace

Diecézní beatifikační proces vzal za svůj biskup Emanuel Jan Křtitel Schöbel. Uzávěřit se ho podařilo 17. ledna 1900 za vydatné pomoci jablonského děkana Josefa Tschörche. Četní svědci zejména z okolí Jablonného potvrzovali trvání zdislavské úcty. Akta přeložená do latiny postoupil biskup do Říma. Až do 28. srpna 1907 to trvalo, než papež Pius X. prohlásil Zdislavu z Lemberka za blahoslavenou. Popsaný proces se obešel bez dokládání zázraků,

Z homilie papeže Jana Pavla II.

při mši svaté u příležitosti svatořečení Jana Sarkandra a Zdislavy z Lemberka v Olomouci na letišti Neředín

Život svaté Zdislavy, která se narodila ve 13. století na Moravě a žila v severních Čechách, se vyznačuje mimořádnou schopností obětovat se pro druhé. Dosvědčuje to zvláště její rodinný život, kde jako manželka hraběte Havla z Lemberka byla – podle slov mého ctihodného předchůdce Pavla VI. – „vzorem manželské věrnosti, oporou

rodinné spirituality a příkladem počestnosti mravů“. Dotvrzuje to pak i její horlivá služba na poli charitativním, zvláště u lůžka umírajících, kterým věnovala vždy tak velkou péči a starostlivost, že je dodnes vzpomínána jako „uzdravovatelka“.

Svatá Zdislava, která intenzivně žila spiritualitu dominikánské terciářky, uměla

sama sebe učinit darem, po vzoru Ježíšových slov: „*Blaženější je dávat než dostávat.*“ (Sk 20,35) A to je to tajemství oné velké sympatie, kterou její postava stále vzbuzovala už za života, stejně tak jako i po smrti, až do dnešní doby. Její příklad je mimořádně aktuální, zvláště s přihlédnutím k hodnotě rodiny, která – jak nás ona sama učí – musí být otevřena

neboť se jednalo o úřední schválení jejího kultu, které bylo považováno za tzv. rovnocenné blahorečení.

Svatořečení

Cestu ke kanonizaci započal v roce 1936 převor litoměřického dominikánského kláštera Wilhelm Schlössinger. Zásadní kroky však následovaly až po druhé světové válce, kdy se po více než 150 letech vrátili do Jablonného dominikáni. Ve věci svatořečení bl. Zdislavy se na papeže Pia XII. obrátil litoměřický biskup Štěpán Trochta. V roce 1949 byla dokonce z jeho popudu ustavena komise, jejímiž členy se mj. stali salesián Emil Škurka, spirituál semináře Karel Červinka, historik Zdeněk Kalista, premonstrát Jan Hroznata Svatek a především tehdejší český dominikánský provinciál Ambrož Svatoš, jehož jméno je dnes s kanonizací sv. Zdislavy nerozlučitelně spojeno.

Jenže k moci se dostal komunistický režim. Komise nemohla vyvinout prakticky žádnou činnost. Její poslání připomněl Štěpán Trochta až na jaře 1968. Litoměřický biskup tehdy ještě neměl státní souhlas k duchovenské činnosti (administrativní nástroj komunistické moci k ovládnutí církve). Na poutníky, kteří dorazili 26. května do Jablonného, se proto obrátil jen prostřednictvím čteného poselství, v němž zopakoval úsilí o Zdislavino

svatořečení a výrazným způsobem aktualizoval její život směrem k tehdejší době: „*Proste blahoslavenou Zdislavu, aby byla i dnes dobrou a spolehlivou patronkou našeho severního pohraničí, neboť toho potřebuje. Kéž pod její záštitou, jejím příkladem a na její příměluvu zmizí co nejdříve všechny tamní morální i hmotné nesnáze a dostaví se brzy duchovní rozkvět i hmotný blahobyt, všeobecné smíření a spokojenost. [...] Proste ji zvláště naléhavě, aby se stala dnes, kdy rodiny a manželství procházejí těžkou krizí, svou příměluvou i příkladem záchranou našich křesťanských rodin a záštitou dobré výchovy naší mládeže.*“

Při příležitosti 750. výročí Zdislavina narození se Štěpán Trochta rovněž obrátil na papeže Pavla VI., který mu odpověděl dopisem, v němž oslavil Zdislaviny ctnosti a znovu ji vyzdvihl jakožto manželku, matku a dobrotelku ochotnou pomoci strádajícím. V dalších letech byly z Československa, ale také z Polska či USA adresovány do Říma další a další prosby o zahájení kanonizačního procesu. V 80. letech pak byla zásluhou tehdejšího ředitele archivu vatikánské Kongregace pro blahorečení a svatořečení, českého emigranta a pozdějšího olomouckého kanovníka Jaroslava Němce vypracována tzv. Pozice o ctnostech, tedy kritický životopis bl. Zdislavy obsahující také zhodnocení jejího kultu. Dne 18. září 1989 se na příměluvu Zdislavy z Lemberka udál zázrak. Lékaři

Františku Strakovi z Moravce u Nového Města na Moravě se po více jak dvouhodinové zástavě srdce obnovily životní funkce bez jakýchkoliv trvalých následků. Tato událost byla rovněž kriticky zhodnocena, uznána za platnou a dekret o Zdislavině zázraku byl po ratifikaci Janem Pavlem II. zveřejněn 6. dubna 1995.

Slavnost v Olomouci

Slavnost samotné kanonizace se odehrála právě před třiceti lety: 21. května 1995 v Olomouci při návštěvě papeže Jana Pavla II. v České republice (zároveň se svatořečením bl. Jana Sarkandra). Na slavnostní bohoslužbu na letišti v olomoucké čtvrti Neředín se vypravil i litoměřický biskup Josef Koukl, který přednesl stručný životopis budoucí svaté, o níž při této příležitosti prohlásil dnes už rovněž svatý Jan Pavel II., že je „zářným svědkem ‚evangelia rodiny‘ a ‚evangelia života‘, které se církev snaží, víc než kdy jindy, šířit na přechodu z druhého do třetího tisíciletí křesťanství“. Biskup Josef Koukl se spolu s tehdejšími českými provinciály dominikánů Dominikem Dukou v následujícím roce zasloužil i o povýšení kostela sv. Vavřince v Jablonném na baziliku minor a rozšíření jejího zasvěcení i na sv. Zdislavu. Ta se pak 24. října 2000 stala hlavní patronkou litoměřické diecéze.

Martin Barus)

archivář litoměřického biskupství

Bohu, daru života a potřebám chudých. Naše světice Zdislava je zářným svědkem „evangelia rodiny“ a „evangelia života“, které se církev snaží, víc než kdy jindy, šířit na přechodu z druhého do třetího tisíciletí křesťanství.

Rodiny v Čechách a na Moravě, vy jste nedocenitelným pokladem tohoto národa a právě napodobováním svých světců a světic se stáváte tím, čím jste už byly v plánu Božím! A ty, Zdislavo z Lemberka, ty dobrá, statečná, milosrdná a zbožná matka, veď rodiny své vlasti a celého světa k tomu, aby stále hlouběji poznávaly své poslání, aby byly hotovy rozdávat se!

(Svatořečení sv. Zdislavy byla pro věřící v naší zemi velkou událostí

Už za života ji lidé považovali za světici a posla z nebes

Kulturní historik **Jan Rucz** je autorem monografie o svaté Zdislavě Láskou ke svatosti. Vydejme se spolu s ním za dobrodružstvím života této ženy, která žila před osmi staletími a je patronkou litoměřické diecéze.

„Jak jste k tomu zájmu o sv. Zdislavu přišel?”

Jsem historik. A za tento zájem může zámek Lemberk, kam jsem před léty nastoupil jako průvodce. Začala mě oslovovat přes region, klášter a dějiny tohoto kusu země. Víte, ve dvaceti letech jsem konvertoval ke katolictví – a dnes tuším, že ona na tom měla svou zásluhu. Proto můj zájem o ni, její vzor a život. Musela to být prostě úžasná ženská. Pořád mě fascinuje. Celé roky jsem k ní pořád něco sháněl a studoval. Před sedmi lety jsem velmi vážně onemocněl, stal se ze mě ležák a lámali nade mnou hůl. Příkládám to i jí, že jsem se postavil znovu na nohy, přestože tomu doktoři moc nevěřili. Sice nejsem úplně fit, ale funguju a je to pro mě zázrak. Mám teď víc času, a tak jsem mohl dokončit monografii a poděkovat jí tím, že jsem o ní něco napsal.

„Říkáte skvělá ženská. Čím vás její život tak zaujal?”

Byla perfektní matka, která se věnovala dětem. Musela to být skvělá a poměrně sebevědomá manželka. Podle všeho se s manželem skutečně měli moc rádi. A hlavně byla člověkem, který hledal cesty k pomoci druhým – stala se v regionu garantem a zakladatelkou charitativní, ošetrovatelské a zdravotnické péče o docela obyčejné lidi. Nebyla to pouze žena, která by se jen modlila, ale přikládala ruku k dílu, byla v terénu a snažila se osobně pomáhat. Je vzorem žitého a živého křesťanství. Jak říkal historik Zdeněk Kalista, ona byla ztělesněním

hrdinství, které přesahovalo meze všedního života.

„Odkud tohle všechno víme? Moc písemných a relevantních zdrojů informací o jejím životě bohužel nemáme.”

Vlastně jen pár vět ze žďárské klášterní kroniky a ze zápisů tak řečeného Dalimila. Historik tak musí čerpat i z informací o její rodině – o manželovi, otci, synech – z toho všeho se staví mapa, kde jsou vidět stopy, které by mohly být právě její. Důležitým zdrojem je i její kult. Jasně že legendy jsou často nabalené řadou idealizací a zbožným nánosem, ale díky tomu, že víme, jak legendy vznikaly – tedy známe ty barokní

mustry –, tak historikové vědí, co oddělit, a tak v nich hledáme zbytky základu, který o ní hovoří v rovině faktů. Něco málo lze vypožarovat z hmotných statků, které se dochovaly například v krajině. Nelze přesně zjistit, kde a jak žila, ale můžeme sledovat její odkaz a ducha.

„Například?”

Evidentně působila na své děti a rodinu v předávání a tradování zmíněného charitativního založení. Prakticky všichni se pak zabývali řešením některých společenských problémů své doby a prostředí. Její potomci se věnovali některým sociálním a charitativním záležitostem mnohem víc, než bylo široko daleko běžné.

Je dobré se podívat i na širší souvislosti. Její matka Sibyla pocházela od císařského dvora, nejspíš však od Norimberka, nikoliv z jihu Itálie, jak se dosud uvádí. Vyrůstala na dvoře, kde se rodila gotika. Ne architektura, tedy její stavební a estetická složka, ale celý životní styl. Například žena se stala partnerem muže ve společnosti. Není mu podřízena. Docela revoluce. Další důležitou změnou byl měnící se pohled na víru a spásu. Není důležité jen se modlit, ale duchovní život začal prostupovat více do činů a skutků, které se u žen projevovaly zejména v charitativní činnosti a konkrétních projevech lásky k bližnímu bez ohledu na původ. Kladl se mnohem více důraz na vzdělání.

Celé to rodinné založení vycházelo od její maminky a je patrné i na působení a životě její sestry Eufemie, která žila prakticky

Socha sv. Zdislavy na průčelí baziliky v Jablonném v Podještědí

LÁSKOU KE SVATOSTI JAN RUCZ
KNIHA O SVATÉ ZDISLAVĚ

Jan Rucz: Láskou ke svatosti, Kniha o svaté Zdislavě, vydalo nakladatelství Centrum pro studium demokracie a kultury, o.p.s. v roce 2025, vázaná, 276 stran, cena 398 Kč

stejný život v blízkosti žďárského kláštera. Na rozdíl od Zdislavy, která odešla v té době vlastně na konec světa, do velmi pustého prostředí.

77 No to je další zajímavá věc. Jak to na severu v podhůří Lužických hor vlastně asi vypadalo?

Pojďme si to ukázat na kontrastu. Ona se velmi pravděpodobně narodila v Brně (a nikoliv v Křižanově). Zřejmě až v roce 1225. Vyrůstala na přemyslovském dvorci, který byl spojený s přilehlým dominikánským klášterem. Mimochodem proto k nim tolik inklinovala, protože s nimi vyrůstala. Brno bylo v té době dlážděné kamenné město. Stálo tam zmíněné přemyslovské sídlo, stavěl se Špilberk. Bylo to na svou dobu luxusní město.

A teď Jablonné a Lemberk: hluboké a pusté lesy, bažiny, cesty – to byly stezky jen lehce upravené, aby se po nich dalo projet s povozem. Jednotlivá lidská sídla a obce byly takové ostrovy bezpečí uprostřed hvozdů. Obchodníci putovali od jednoho ke druhému s jedinou myšlenkou: už abych byl za hradbami. Samotné město Jablonné bylo sice v regionu asi to

Víra bez skutků je mrtvá

Z poselství **litoměřického biskupa**

Štěpána Trochty zaslané účastníkům pouti ke hrobu (tehdy ještě blahoslavené) Zdislavy, která se konala v neděli 26. května 1968 v Jablonném v Podještědí.

Patronka pohraničí

Proste blahoslavenou Zdislavu, aby byla i dnes dobrou a spolehlivou patronkou našeho severního pohraničí, neboť toho potřebuje. Kéž pod její záštitou, jejím příkladem a na její přímluvu zmizí co nejdříve všechny tamní morální i hmotné nesnáze a dostaví se brzy duchovní rozkvět i hmotný blahobyt, všeobecné smíření a spokojenost.

Ať ochotná spolupráce všech vytvoří podmínky pro radostné soužití všech obyvatel našeho pohraničí, ať vyprosí všem lidem dobré vůle, aby si vzájemně podali ruce, měli se rádi a spolupracovali svorně při přípravě lepších zítřků jako členové jedné příkladné rodiny.

Hlásání evangelia

Víra bez skutků je mrtvá. Toto chápala dobře naše světice, a proto se stala i apoštolkou náboženské výchovy i výuky a iniciátorkou sociální a charitní práce. (...) Obrátme se na ni, aby vyprosila i nám takovou apoštolskou horlivost a ochotu spolupracovat na šíření a prohlubování náboženského poznání a křesťanského života, jak je to přáním druhého vatikánského koncilu.

Proste ji, aby svou přímluvou dosáhla i toho, že se přihlásí mnoho obětavých laiků k spolupráci na díle duchovní obnovy. Vždyť jen křesťanství opravdové a schopné obětí vytvoří podmínky nejen pro mravní obrodu Církve Kristovy, nýbrž ji uschopní státi se nejúčinnějším pomocníkem v budování i hmotného blahobytu (...).

Je naším úkolem nalézt nejlepší způsob, jak následovat jejího příkladu pastorační horlivostí i v době přítomné a v našich zvláštních potřebách. Styl práce a přístupu k lidem bude muset být přizpůsoben současným potřebám a mentalitě dnešního člověka, avšak duch, z něhož čerpají sílu a nadšení apoštolské duše, je v každé době stejný. Je to duch Kristův, duch oběti. Ten vyžaduje vždy mnoho ctností, zvláště vytrvalost, trpělivost, obětavost, svornost, nadšení a křesťanskou důvěru, především však mnoho lásky, po které žíznily duše v každém dějinném údobí.

Charita a konání dobra

Drazí ctitelé blahoslavené Zdislavy! Prosím vás snažně, mějte i vy otevřené srdce pro všechny duchovní i hmotné potřeby bližního a neodmítejte pomoci všude tam, kdo je toho zapotřebí. Je nutno mít porozumění a zájem o všechno, co může zlepšit všeobecné životní podmínky našeho drahého lidu. Nevyhýbejte se v tomto směru poctivé spolupráci. Dobrou příležitostí je vám i podpora „České katolické charity“. (...) Napomáhá obětavě a účinně dobrovolným konáním dobrých skutků mnohým, o něž by jinak nebylo postaráno. Vždyť konání dobra je nezbytným výrazem náboženského života, který by bez něho byl chudým.

+ Štěpán Trochta, biskup litoměřický

*V Radvanově dne 23. května
na Slavnost Nanebevstoupení Páně,
L. P. 1968*

největší a nejvýznamnější, ale v porovnání s Brnem to byl skok do minulosti. Jediný kamenný dům, navíc opravdu na úrovni, byl kostel. Tedy kostely – farní a klášterní –, oba postavené francouzskou cisterciáckou hutí. Ale obyčejní lidé tam žili jen v polozemnicích nebo v přízemních domcích dřevěných nebo hrázděných. Všechny cesty byly bahnité. A okolo nikde nic. Přišla sem jako patnáctiletá a musel to být kulturní šok.

77 Moment, ona nežila na hradě Lemberk?

Zdislava s manželem Havlem žili nejspíš na dvorci, který byl ve městě. V té době velmožové, později šlechta, žili na takových dvorcích. Hrady teprve začínaly vznikat. Dvorec by bylo možné přirovnat k rozsáhlým statkům většinou v sousedství kostela. Bylo to tak i v Jablonném na okraji dnešního náměstí. Zděné bývaly maximálně základy, na které navazovala dřevěná nebo hrázděná stavba. Dalo by se to připodobnit k selskému stavení, které známe z devatenáctého století.

Co se týče hradu Lemberka, dlouhá léta se dedukovalo, kdy se začal stavět – a na to je navázaná informace, že Zdislava tam měla s manželem žít od roku 1241. Listinný důkaz o budování hradu se však ukázal jako falsum ze čtrnáctého století. Také stavebně-historický průzkum naznačil, že hrad bude mladší. Věž nese prvky kladské hutě. Havel z Lemberka byl kastelánem v Kladsku, kde založil Bystrzici Klodzkou – a to v době, kdy už žil se Zdislavou v Jablonném – a stavitele přivedl právě z Kladska. Za života Zdislavy byl hrad rozestavěný a dokončil jej až její syn Havel ml. ve druhé půli třináctého století. Lemberk měl hlavní obrannou věž s břitem, které se v Čechách v panovnickém i církevním prostředí začaly objevovat až v druhé půli čtyřicátých let jako obranná novinka, kterou předtím neměly ani královské hrady. Čili Zdislava se tam nejspíš mohla chodit nanejvýš koukat na stavbu.

77 Odkud víme o její sociálně charitativní činnosti, když písemné doklady jsou tak skoupé?

(Zpodobnění sv. Zdislavy umístěné v královéhradeckém Biskupství

Odkázání jsme na zmíněnou Dalimilovu kroniku. Kvůli husitům se nám písemně nic moc nedochovalo. Ale zase víme z jiných zdrojů, že příímí potomci Zdislavy po ženské linii – Berkové z Dubé - odkazovali společně s pojmenováním svých dětí jako Zdislav a Zdislava právě na charitativní práci Zdislavy.

Písemné prameny nás také uvádějí do životního stylu její matky a sester. Díky kronice žďárského kláštera víme o celé řadě informací a detailů ze života celé rodiny – kromě Zdislavy, která se odstěhovala na druhý konec království. Čili známe rodinné prostředí matky, sester

a neteří. Také ony se vymykají soudobé společnosti, a proto dedukujeme, že ani Zdislava nebyla jiná. Žďárská kronika ji staví na roveň sestrám – měly stejnou výchovu. Vzhledem k tomu, jakou stopu zanechala v našem regionu, tak to nemohla být obyčejná ženská, byť urozená, co tu jen dvanáct let bydlela a přivedla na svět své děti. Musela dělat tak úžasné věci, že i osm set let poté si o tom povídáme!

Její matka, což víme ze skloňované žďárské kroniky, třikrát ovdověla a pak se uchýlila do kláštera bekyň – tedy většinou vdov a urozených žen, které nevstoupily do řádu, ale žily podle řehole v komunitě v klausuře. Náplní jejího života byla charita.

Sestra Eufemie to samé. Založila špitál a starala se o potřebné a chodila o ně pečovat. Její dcery působily v klášteře právě tak a jedna se stala řeholnicí.

V celém rodu nacházíme doložený důraz na charitu. A všechno to pochází z výše zmíněné císařské gotické výchovy. My máme obecně zařité pod tímto pojmem zejména lomené oblouky, ale společenské milieu znamenalo, že ženy mají být charitativně činné, šlechtici byli vyzýváni nelpět na majetku, ale mít na paměti dobro širší společnosti, aniž by na tom vydělávali. Plno se jich v gotické kultuře podílelo na rozvoji lepší společnosti. A to Zdislava také jistě naplňovala.

77 Pojďme si ještě udělat představu, jak mohl vypadat „Zdislavin“ špitál?

Nevíme, jestli řeholní komunitu a přílehlý špitál založila přímo ona, ale nikdo jiný to udělat nemohl. Po právní stránce to byl nejspíš její manžel Havel. Je však evidentní, že na její popud. V rodu jejího manžela, tedy Markvarticů, byla typická úcta a přichylnost k řádu cisterciáků a k johanitům. Zdislava ale přivedla dominikány. Také její děti inklinovaly k tomuto společenství.

V Dalimilově kronice najdeme zmínku, že během povstání ve druhé půli 40. let třináctého století se zmnožily nájezdy na statky Havla v Jablonném a okolí, a proto

tam bylo množství uprchlíků, kterým vypálili vesnice. Tito lidé hledali zázemí a přístřeší, čehož se chopila Zdislava. Kdo jiný by pomohl, když jediný pán – Havel – bránil své panství před útoky ve zbroji. Jedině žena prodchnutá gotickou kulturou. Proto založila v letech 1247–48 špitál. A co to je? Prosté spojení nemocnice, pečovatelského a azylového domu a sirotčince. Byla to asi jednoduchá dřevěná stavba – většinou tam žili zbídačení lidé, celé rodiny, matky s dětmi, staří lidé. Chlapi bránili okolí před nájezdy. Shromažďovaly se tam nejohroženější vrstvy. Poskytována byla veškerá sociální a dostupná zdravotní péče, jídlo a měli kde spát.

Gotika si potrpěla na základy všeobecného vzdělání (nikoliv ještě ke gramotnosti), které vedly k zlepšení života – jednalo se o základy hygieny, znalost léčivých bylin a jejich účinků a veškeré praktické dovednosti v případech, kdy běžný život nějak selhával. To vše tam lidem poskytovali – a já si Zdislavu trochu představuju, že to byla laskavá žena, ale s umem řídit, že byla praktický člověk a uměla být i rázná, tedy žena, která umí držet otěže v rukou. Jinak by takové dílo nedokázala vybudovat. Na svou dobu tam museli lidé dostávat úžasnou péči. Určitě to nebyl luxus. Leželi na prýcnách a na slámě, ale na tu dobu to

muselo být obrovské dobrodiní. Bez tohoto zázemí by četněji umírali.

” Odtud tedy ta úcta a obdiv, které přetrvaly staletí?

Tradovali jej především lidé zkoušení, kteří přestáli s její pomocí utrpení. Uprostřed války a povstání se objevila hodná žena, která přišla s pomocí a pak je ve spojení s dominikány začala léčit. A dle Dalimila se říká, že měla dary Ducha Svátého i uzdravovat. A kdo tomu nevěří, tak minimálně dokázala lidi vyléčit za pomoci bylin a zlepšené hygieny.

Je tu ještě jedna věc. Tím, že přišla z cizí země, z dálky, byla pro místní nesmírně krásnou ženou exotického vzhledu. Navíc byla hodná a pomáhající. Když se to spojí, tak není důvod nevěřit tomu, že už za jejího života ji lidé považovali za svěťici a posla z nebes. Když zemřela, byla oslavována jako svatá, jako osoba jedinečná, v regionu vyčnívala. Dnes by se řeklo celebrita. A lidé v ní poznávali anděla. Není se proto moc co divit, že její kult trvá už osm set let.

Jiří Nývlt)

Téma o sv. Zdislavě převzato s laskavým svolením redakce časopisu Zdislava, Biskupství litoměřické.

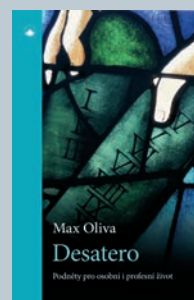
(Knižní tipy

Karmelitánské knihkupectví

Velké nám. 36/45, 500 01 Hradec Králové, telefon: 495 063 173
e-mail: hradeck@kna.cz
web: eshop.cirkev.cz

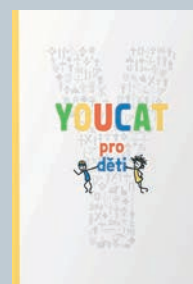
Max Oliva

Desatero

Autor hledá smysl Božích přikázání pro dnešního člověka. Desatero konfrontuje se svými letitými zkušenostmi a s životními příběhy, které poznal jako duchovní. Desatero neomezuje naši svobodu ani náš rozlet. Pomáhá nám spíše osvobodit se ode všeho, co nás zotročuje. Není tedy nutno je vnímat jen negativně, jako zákazy – jsou pozitivní zárukou a inspirací pro naši životní cestu. Brož., 120 s., 199 Kč

YOUCAT pro děti

Katolický katechismus pro děti a rodiče podaný jazykem srozumitelným pro dnešní děti. Knička vychází z otázek, které děti zajímají: Odkud se vzal náš svět? Kolik toho víme o Bohu? Jak se s ním můžeme setkávat? Dal nám Bůh pro život nějaká pravidla? Jak často si na nás najde čas a jak často my na něj? Váz., 240 s., 599 Kč

koncert inspirativní skupiny

GOOD WORK

... tam, kde se folklór s popem mají rádi ...

www.goodwork.cz

sobota **19. 7. v 19 h** **Luže**
kostel P. Marie Pomocné na Chlumku

Životní příběh Mons. Pavla Dokládala

Díkuvzdáním Pánu Bohu a Panně Marii oslavil na konci června v Českomoravské Fatimě v Koclířově **zlaté kněžské jubileum** Mons. Pavel Dokládala.

Muž neobyčejných organizačních schopností, s talentem pohybovat se „na hraně“, ale především věrný syn moravské země. Jeho cesta za kněžstvím vedla příslovečně přes překážky ke hvězdám. Nikdy ale neustoupil ani o krok.

Do města v srdci pohoří Hrubého Jeseníku, do krajiny plné přírodního bohatství, zeleně a ticha, do krajiny pramenů léčivé vody a čistého vzduchu. Tam vedou kořeny víry Mons. Pavla Dokládala. Bylo mu deset let, když opustil Jeseník.

Tatínek František, vědecký pracovník, v 50. a 60. letech pobýval ve Francii, Německu, USA, zakládal si na svém vzdělání. Jako přesvědčený ateista neopomínal dávat najevo svou intelektuální nadřazenost nad idealistickými názory maminky Věry. Ta byla hluboce věřící, jejím zpovědníkem byl v době, kdy byl farářem v Moravské Hůzové, pozdější pražský arcibiskup kardinál František Tomášek.

Rodiče se vzali v roce 1946 v Jeseníku, to byl ještě Frývaldov. Bratr Petr se narodil o rok později. Maminka nás vodila do kostela Nanebevzetí Panny Marie na náměstí. Zůstala mně vzpomínka na pána, který každou neděli před sedmou hodinou ranní stával před prodejnou Kovomatu. Vrtalo mně hlavou, proč mu někdo neřekne, že v neděli ráno mu obchod nikdo neotevře. Maminka mně vysvětlila, že onen pán ze svého místa na liduprázdném náměstí dobře vidí na oba vchody do kostela a zapisuje lidi, kteří tam vcházejí. V Jeseníku jsem bydlel do svých deseti let. Tatínek přijížděl v sobotu odpoledne a v neděli po obědě už zase odjížděl, byl nám vzácný, všechno bylo na mamince.

Po kněžském svěcení 29. června 1975

V roce 1962 dostal tatínek mimořádné místo ve výzkumu v Brně. To byl pro mě úplně nový svět. Fotbal, kino, divadlo. Nedělní kostel tatínek toleroval. My šli s maminkou na mši, on šel vařit, v tom si vycházeli vstříc. A odpoledne jsem chodil s tatínkem na fotbal, snad na každý zápas. Bydleli jsme nad Lužánkami, do roku 2001 na něm své zápasy hrával fotbalový klub FC Zbrojovka Brno. A vedle zimní stadion. Tam hrála Kometa, 11 titulů Mistra ligy. Letos po mnoha letech přidali další. Abych dobře viděl na plochu, chodil jsem tam už o půl třetí, kdy se stadion otvíral. Zápasy byly od šesté a trvaly do půl deváté. Nikdy nezapomenu,

jak jsem tam byl schopen celou tu dobu stát. Když jsem šel do kostela, za půl hodiny jsem omdlíval. Do kostela jsem proto chodil o trochu později a dříve odcházel. Ale mohl jsem říct, že jsem byl kostele. Bydleli jsme v Černých Polích, farnosti patřící do Zábřovic, ale chodili hlavně do kostela sv. Tomáše na Moravském náměstí. Takové byly kořeny mé křesťanské víry.

Když jsem pak studoval SVVŠ, dnes bychom řekli gymnázium, hodně jsem sportoval. Od čtyř ráno jsem hrál tenis, odpoledne košíkovou, ragby, zajímaly mě filmy, divadlo, svět kolem mě fascinoval. Pamatuji, že jsem jednou stál před plakátem s programem kin, a že jich v Brně bylo, a zjistil jsem, že nemám na co jít. Všechny filmy už jsem viděl. Chodil jsem i na mládeži nepřístupné. Byl jsem vždycky vysoký a statný, vzal jsem si kabát, zvedl límec, nasadil klobouk a už jsem seděl v první řadě na balkóně.

Pak přišla ta zvláštní situace, dodnes to nechápu. Povolání! Bylo to bylo ve druhém ročníku, bylo mně něco přes 16 let. Začalo to v kostele sv. Tomáše na Moravském náměstí. Pan farář Nedoma mě zaujal nejprve svým vzhledem. Na kazatelně se svou vysokou postavou podobal tehdejšímu brankáři Baníku Ostrava Františku Schmuckerovi. Když ale začal kázat o výsledcích Druhého vatikánského koncilu, silně to na mě zapůsobilo.

1. svaté přijímání ve Šlapanicích u Brna

S bratry Petrem a Vítkem

Boží pedagogika ale pokračovala. Teklo mně do bot, vůbec jsem se neučil, kritická situace. Jedno jediné vyvolání mohlo znamenat pád do propasti. Tak jsem Pánu Bohu slíbil, že když mně pomůže, tak za to půjdu do kostela, jako navíc. Nebyl jsem vyvolán, sliby se mají plnit, tak jsem šel. V dominikánském kostele sv. Michala pod Petrovem nikdo nebyl, jenom vzadu seděla nějaká babka. Sedl jsem si a najednou uslyšel hlas: „Ty budeš knězem“ ... nepochopitelné! Přišel další školní průsvih, stejný scénář, není to nějaká provokace? Absolutně jsem vyloučil jakýkoliv lidský zásah. Dostal-li jsem takový pokyn, musel být od Pána Boha! Začal jsem chodit do kostela někdy i ve všední den. Maminka začala něco tušit, té jsem něco naznačil, byla nesmírně šťastná, ale musela mlčet. To už jsem věděl, že farnost mám v Zábrdovicích a v červenci 1970, byla pracovní neděle, pan farář neměl žádného ministranta. Usoudil, že když mám prázdniny, mohl bych ministrvat. V životě jsem to nedělal, hospodyně mně všechno napsala (kněz se otočí, zazvonit) a já s papírem v ruce poprvé v životě ministroval.

Tatínkovi už to začínalo být jasné, ale trval na tom, že musím jít na VŠ zemědělskou Brně. Věděl jsem, že u přijímaček nechci být za hlupáka, prošel jsem. Ale začínala tuhá normalizace a čekala mě ještě politická část. U té jsem absolutně neuspěl, nepřijali mě, toho jsem chtěl

dosáhnout. Bylo to hodně těžké, ale pak se to v tatínkovi zlomilo. Když zjistil, že seminář v Litoměřicích je řádná škola Univerzity Karlovy, svolil. Ale ... byl říjen, výuka už začala a o mně se ještě jednalo. Spolužáci Aleš Opatrný nebo Jiří Paďour už studovali. Tak se maminka rozjela za svým zpovědníkem Františkem Tomáškem a za Norbertem Fr. Škrdlíkem, provinciálem minoritů. S měsíčním zpožděním jsem se do semináře dostal. Na papírku „*Pochválen buď pan Ježíš Kristus*“, abych to nepopletl, já jsem to v životě nepoužíval. Seminaristé hráli ping-pong, otevřeným oknem jsem slyšel úder míčku. Nezapomenu na první jídlo. Stůl pro deset studentů, velikánský kastrol guláše, ošatka chleba. Kolik kdo chtěl. Maminky známá mě přitom ujišťovala, že budu v kobce o suchém chlebu.

Oni jsou normální, uvědomil jsem si. Tak já začal být taky. Po druhém ročníku si mě zavolał rektor P. Josef Poul s tím, že mně koupí lístek na vlak, ale jenom tam. Bylo zle, protože já jsem začal jim do toho mluvit, se svým organizačním talentem. Třeba Ondrej Nepela jel o zlatou olympijskou medaili v Sapporu 1972. My že bychom se chtěli dívat, tak jsem chlapce obešel a ze 160 se jich přihlásilo 90. Šlo do tuhého.

Po prázdninách, kdy jsem byl na tatínkem vyjednané brigádě, dělal jsem „sekretářku“ ředitelky brněnských veletrhů, jsem si uvědomil, teď musím zabrat. Všechny

úkoly v semináři jsem svědomitě plnil, neoponoval jsem, žádné nápady jsem neměl, šlapal jsem brázdu naprosto dokonale. Chci být knězem. Za půl roku si mě rektor tak oblíbil, že mě udělal prefektem pátého ročníku, to mně Jiří Paďour nemohl zapomenout. V době, kdy všichni šli na vojnu, já dostal jako zázrakem prozatímní modrou knížku a pokračoval jsem ve studiu. Tím pádem mně bylo 23 let, když jsem končil, ale kněžské svěcení může být podle kanonického práva po dosažení věku 24 let. Půl roku dispens dává ordinář, ale mně chybělo víc. Tak tento rektor, který mě chtěl po druhém ročníku vyhodit ze semináře, mi vyřídil u papeže Pavla VI. nejvyšší dispens, byl jsem snad v té době nejmladší vysvěcený kněz na světě.

Den svěcení v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla byl stanoven na svátek patronů diecéze 29. června ve svatém roce církve 1975. Primici jsem měl ještě tentýž den v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Zábrdovicích, kazatelem byl rektor P. Josef Poul. Na primičních obrázcích stojí jediné: Flp 4,13 „*Všechno mohu v tom, který mi dává sílu ...*“

První místo je pro novokněze jako první lásku, na to se nezapomíná celý život. Vás čekala farnost sv. Václava v Tišnově.

Na kaplanování v Tišnově se nedá zapomenout. Tamní farář, P. Jan Nesvačil

⌚ Přijetí sochy Panny Marie Fatimské pro Capelinhu střední a východní Evropy

⌚ Regionální setkání Fatimského apoštolátu v Hradci Králové

⌚ V rámci modlitebního předprogramu při národní pouti v Římě 2025, Bazilika sv. Petra ve Vatikánu

⌚ Provázení poutníků v Medjugorje

⌚ Poutní mše svatá v Capelinhe střední a východní Evropy v Koclířově

⌚ Poutní mše svatá v Capelinhe ve Fatimě v Portugalsku

Setkání s arcibiskupem Karlem Otčenáškem v Hradci Králové

Požehnání knihy Všechno mohou...(Fil 4,1)

odjel 14 dnů po mém nástupu do lázní, a já tam zůstal sám. Než se z lázní vrátil, měl na faře klubovnu mládeže a pět pastoračních skupin dětí a mládeže. Obával se, že nás zavřou, psal se rok 1975, ostrá normalizace. Ujišťoval jsem ho, že i kdyby to bylo na dva měsíce, tak to stojí za to. Politické souvislosti doby jsem vůbec nevím, do náboženství chodilo 150 dětí a další se hlásily. To už bylo moc, přišlo první přeložení. K 30. dubnu 1976 do Ivančic. Takže oslnivá kaplanská pastorence trvala pouhých devět měsíců.

Za působení v Ivančicích mě chtěli dostat do Pacem in terris. Můj poslední argument byl, že jako Brňák do Čech nikdy nepůjdu, brněnskou diecézi neopustím. Zlomili kapitulního vikáře Ludvíka Horkého. Souhlasil by, abych se mladý kaplan z Ivančic stal farářem v nejlukrativnější brněnské farnosti u sv. Jakuba. Na sekretariátu Pacem in terris v Praze jsem měl pracovat vždy od pondělí do čtvrtka, víkendy v Brně. Přesuny letecky, o výši platu ani nemluví. Odmítl jsem a odvetu na sebe nedala dlouho čekat.

S dekretem faráře v kapse ustanoven do farností Český Rudolec, Matějovec a Lipolec na Dačicku. Okamžitě, v listopadu. V čase, kdy se většinou žádné přesuny nekonají. Mnoho vesnic, osm kostelů a kaplí. Farář Stanislav Č., kterého jsem měl vystřídat, mě přivítal se sekerou v ruce a křičel cosi v tom smyslu, že zabije mě, pak hospodyně i jejich dítě, a nakonec sám sebe.

Řádně ohlášená mše svatá 20. listopadu 1977 v 9 hodin: přivítání nového faráře v Českém Rudolci. V tom kostele vůbec nikdo nebyl, ani kostelník. Půl hodiny jsem čekal, než jsem si uvědomil, že já musím tu mši svatou odsloužit a musím řádně kázat, abych nezapomněl kázat. Zavřel jsem oči, představoval jsem si plný kostel v Ivančicích. V další farnosti přišli dva lidé, v další vesnici byl oltář zavalený sněhem ... začal jsem chodit barák od baráku, až jsem sehnal čtyři tetiny, že by začaly chodit do kostela.

Nabral jsem dech, mládežníci začali jezdit za mnou, opravovalo se, kostel se renovoval, církevní tajemník šlel. Tak uběhl mimořádný rok. Děti chodily ministrovat, kostelník se vrátil. Ale ... „Nadešel čas rozloučení, velmi smutný je náš lid, získal jste si naše srdce, chtěli bychom vás tu mít.“ Jeden rok, tak krátký čas ...

77 A další přeložení. Za kaplana do Jaroměřic nad Rokytnou, od 1. října 1978. O rok později jako farář do Drnholce, Pasohlávek a Jevišovky. Dekret do Šlapanic v roce 1982 byl nečekaný dárek ke třicetinám.

Absolutně neskutečná farnost. Za hluboké totality tam chodilo v Jiřkovcích, kterým se říkalo Svatá země Palestina, téměř 80 procent žáků ZŠ. Divný byl spíš ten, kdo nechodil. Na nově zavedené biblické hodiny se tam sjížděli lidé ze široka zdaleka, nevešli se do kostela, museli

jsem je opakovat. A já jsem dostal nůž na krk. Od 1. září 1985 jste v Pacem in terris, jinak si prohlédnete Macochu ze dna.

Předtím, 5. července 1985 se na Velehradě konala tradiční pouť, tenkrát se sjelo mnohem víc lidí, protože bylo kulaté výročí úmrtí sv. Metoděje. Jako papežský legát se pouti účastnil kardinál Agostino Casaroli. Ministr kultury Milan Klusák ve svém projevu označil Cyrila a Metoděje za první komunisty, byl vypískán a akce přerostla v demonstraci odporu proti komunistickému režimu.

Nedá se zapomenout na jeden večer. Bylo to přesně 30. srpna 1985. Do vypršení termínu zbýval jeden jediný den. Do Pacem in terris jsem vstoupit nemohl, a také nevstoupil. Nezbývalo než čekat. Večer přijel do Šlapanic kanovník z Mikulova Vojtěch Samec. O hodně starší, žádné vlasy, zato ohromná pleš. A jen tak mimoděk řekl, že krajský církevní tajemník Bělohoubek byl odvolán z funkce. Za Velehrad. Objal jsem ho a políbil jeho pleš!

77 Potom ještě Třebíč a pak už Koclířov. K 1. dubnu 1996 inkardinován do královéhradecké diecéze. O rok dříve, v srpnu 1995 biskup Karel Otčenášek požehnal v Koclířově vznikající Českomoravské Fatimě na území královéhradecké diecéze.

Karel Otčenášek byl pro mě klíčová osobnost. Jednak způsobem, jak mě do

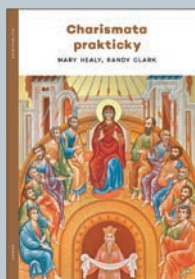
(Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Mary Healy, Randy Clark

Charismata prakticky

Ode dne Letnic Kristus vylévá svého Ducha, aby věřící vybavil nadpřirozenými dary pro jejich poslání, kterým je šíření evangelia a budování církve. Tyto dary jsou k dispozici všem, kdo jsou ochotni Pánu dovolit, aby je použil, jak sám chce, a stát se tak nástroji jeho lásky v tomto světě. Kniha ukazuje pozoruhodnou moc duchovních darů a vysvětlit, jak je aktivovat v sobě i v širší církevní rodině. *Brož., 196 s., 349 Kč*

Patrick Reis

Svatí charismatici

Jak sloužit v moci Boží

Autor s námi sdílí několik krásných inspirací ze životů svatých, kteří měli s charismaty velké zkušenosti: Vincenc Ferrerský, Filip Neri, Kateřina Sienská, František Xaverský, otec Pio a Serafim Sarovský. Od nich se můžeme nechat povzbudit v tom, že Duch svatý touží zprostředkovávat Boží lásku a moc i v naší době. *Brož., 160 s., 319 Kč*

všeho hned dostal, býval jsem v té době v Hradci Králové „pečený vařený“. Dva měsíce po tom, co jsem oficiálně převzal Koclířov, mě udělal rektorem Nového Adalbertina, kde jsme vítali papeže sv. Jana Pavla II. A pak mě prosadil do všech komisí. Skoro bych mohl konkurovat Mons. Josefu Sochovi, ale on toho prožil ještě daleko víc.

Osobnost biskupa Karla Otčenáška, a skrze Koclířov přijetí do královéhradecké diecéze, úzce spojilo poslání Fatimského apoštolátu v ČR s celou univerzální církví postupně už od svatovojtěšského milénia v roce 1997 až po letošní národní pouť svatého roku 2025. Svatý rok 2000, národní pouť do Svaté země v roce víry 2013, Národní eucharistický kongres 2015, národní pouť ke 100. výročí zjevení ve Fatimě, zasvěcení Bohu skrze Pannu Marii v říjnu 2017, a následně 13. listopad 2019 při poděkování za dar svatořečení sv. Anežky České v listopadu 1989 s předáním Koruny sv. Anežky.

Po tom všem, co jsem s panem arcibiskupem prožil, jsem úplně převzal jeho způsob. Protože on vždycky všechno promodloval, všechno dal do modlitby. Sice vypadal jako „dědeček hříbeček“, někdo by si tak řekl, ale zažil jsem situace, kdy šlo do tuhého, a to byl úplně jiný člověk. Naprosto jiný. Racionálně uvažující, rozhodující, žádné „*my jsme jenom venkovský biskup*“ ... Byl opravdu jasný a racionální, až ostrý. Žádné všeobecné univerzální katolické spřátelování, vzájemná láska všech se všemi a především s Bohem. Vzpomínám, to bylo na jeho 90. narozeninách, kdy jsme toto poselství předávali ve formě takové skládačky. Text o spřátelování naučil biskupa Josefa Kajneka s tím, že on už to nezvládne, že už nemůže, a v momentě, kdy chtěl Mons. Kajnek začít, tak se Karel Otčenášek zvedl a prohlásil „*já si to přeříkám sám*“!

Vrátím se do Koclířova. Přijali jsme tam výstavu připravenou ke stému výročí 23. biskupa královéhradeckého. V kapli Panny Marie Nazaretské máme unikátní svatostánek ze zrušeného kněžského semináře v Hradci Králové, který nám Karel Otčenášek, jeho vicerektor, věnoval.

A taky jeho portrét s typicky laskavým výrazem ve tváři.

Setkání vás dvou velmi šťastné a svým způsobem osudové...

Proto mně mrzí, že nemám dostatek síly, nemyslím jenom fyzické, abychom udělali všechno pro proces jeho beatifikace. Kdo jiný by měl být prohlášen svatým, když ne Karel Otčenášek. O tom jsem naprosto přesvědčený. Za to, jak trpěl ve vězení. Za statečnost, se kterou se po svém návratu do Hradce Králové ujal všeho, často v neutěšeném stavu, viz Nové Adalbertinum. On všechno promodlil a všechno mu vyšlo.

Žijeme synodou o synodalitě, probíráme všechna možná témata, ale mně tam trochu chybí to základní – k čemu je církev poslaná. Já mám svoji synodu, to byla synoda Karla Otčenáška – všeobecné univerzální katolické spřátelování, vzájemná láska všech se všemi, a především s Bohem. To je synoda o synodalitě, to je vzájemnost. Pojem, který on vždycky používal, a kterému já rozumím. Křesťanské pojmy se vyprazdňují, on tomu říkal vyprazdňování kříže, to se vyprazdňuje kříž.

Březnová národní pouť českých a moravských diecézí byla po bohoslužbě v bazilice Santa Maria Maggiore zakončena v kapli u mariánského obrazu „Spása římského lidu“ loretskými litaniami a také svěřením naší země a církve v naší zemi Panně Marii. Právě tady v březnu 1945 slavil primici tehdy mladý kněz Karel Otčenášek.

Kolikrát jsem si myslel, že to, co říká, je holý nesmysl. Ale říká-li to on, já to musím splnit. Vždycky jsem to splnil. Vždycky jsem udělal, o co mě žádal. Byla to sázka na třináctku, sázka na Otčenáška. Udělal jsem vždycky, co řekl, i když je to vypadalo jako naprostá šílenost, ale vždycky se to vyplatilo. Udělal bych to i dnes, 14 let po jeho smrti. Arcibiskup Karel Otčenášek se stal součástí mého života a je jím i v čase mého zlatého kněžského jubilea.

Eva Zálešáková)

Odkaz papeže Františka k tajemství Ježíšova srdce

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova je pro nás příležitostí zastavit se a rozjímat nad láskou, která se zjevila v Ježíšově otevřeném srdci. Tato slavnost letos nabývá zvláštního významu díky encyklice *Dilexit nos*, kterou papež František v loňském roce vydal a která se stala jedním z jeho posledních velkých děl. Encyklika, jejíž název znamená „Miloval nás“, představuje hlubokou teologickou, duchovní a pastorační reflexi o tajemství Ježíšovy lásky a její aktuálnosti v našem světě.

Františkov pontifikát se vyznačoval důrazem na milosrdenství a blízkost – dvě hodnoty, které dokonale rezonují s tajemstvím Ježíšova srdce. V encyklice *Dilexit nos* papež nejen obnovuje a prohlubuje tradiční úctu k Srdci Ježíšovu, ale zároveň odpovídá na otázky, které klade naše doba. V době, kdy je svět rozdělený a lidská srdce jsou zahlcena stresem, odcizením a povrchností, František připomíná, že v Ježíšově srdci nacházíme odpovědi na naše nejhlubší potřeby a touhy.

Kořeny v Písmu a tradici

Jedním z hlavních poselství encykliky je, že úcta k Ježíšovu srdci není jen sentimentální zbožnost, ale hluboce biblická a teologická skutečnost. František nás vede k textům Starého i Nového zákona, které hovoří o Boží lásce jako o srdci, jež se sklání k člověku. Připomíná proroka Ezechiela, který mluví o Božím příslibu „nového srdce“ (Ez 36,26), nebo slova Ježíše v evangeliu podle Jana: „Z jeho srdce potečou proudy živé vody“ (Jan 7,38).

Papež také čerpá z dědictví církevních otců a mystiků. Připomíná například sv. Augustina, který viděl v probodeném Ježíšově boku pramen lásky a milosti, nebo sv. Jana Eudese, jednoho z velkých propagátorů úcty k Nejsvětějšímu Srdci. František však zdůrazňuje, že tato úcta není jen záležitostí minulosti – naopak, její aktuálnost je dnes možná naléhavější než kdy dříve.

Ježíšovo srdce jako odpověď na potřeby dneška

Encyklika se obrací nejen k věřícím, ale i k těm, kteří hledají odpovědi na hluboké otázky života. František varuje před nebezpečím nové formy „duchovního dualismu“, který odděluje víru od každodenního života. Zdůrazňuje, že Ježíšovo srdce nás učí žít plně – jako lidé spojení s Bohem i se svými bližními.

Papež také upozorňuje na nebezpečí sekularizace, která vytváří svět „bez Boha“. Přitom právě Ježíšovo srdce je místem, kde můžeme najít smysl a naději, i když čelíme výzvám moderní doby. František vybízí k meditaci nad touto láskou, která je „hořící

pecí“, tedy výhní božského a lidského milosrdenství, jak ji nazývá v encyklice.

Klíčová poselství pro věřící

Jedním z důležitých bodů encykliky je výzva k návratu k eucharistické účtě. František svěžím způsobem připomíná tradici tzv. prvních pátků v měsíci – praxe, která nás vede k pravidelnému přijímání svátosti a rozjímaní nad Ježíšovou láskou (čl. 84). Zároveň inspirativním způsobem doporučuje praktikovat tichou adoraci, alespoň hodinu týdně, jako způsob, jak zakusit Ježíšovu přítomnost v našem životě (čl. 85).

František také vyzdvihuje osobní zkušenost s Boží láskou, inspirovanou příběhy svatých. Například sv. Terezie z Lisieux, kterou papež často cituje, objevila v Ježíšově srdci nekonečné milosrdenství a odtud čerpala sílu pro svou prostou, ale hlubokou spiritualitu. Její důvěru k Ježíši doporučuje František každému věřícímu.

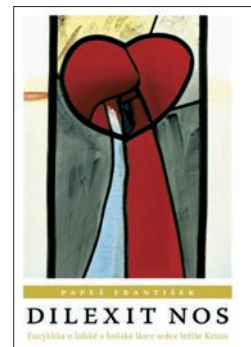
Četba encykliky jako duchovní cesta

Encykliku *Dilexit nos* tvoří 220 krátkých bodů, což ji činí přístupnou pro každého. Nemusíte se bát povětšinou příliš složité teologie – naopak. Čtete ji klidně po malých částech, třeba odstavec denně, klidně začněte někde uprostřed (jen první kapitola je dost obtížná, tak se neleknete). Můžete ji otevřít kdekoliv a najít inspiraci, která vás povede blíže k Ježíšovu srdci.

Tento text není jen teologickým pojednáním, ale i pastoračním průvodcem. Vede nás k tomu, abychom objevili radost z víry, která se projevuje ve službě druhým, v jednoduchosti života a v hlubokém spojení s Bohem.

Povzbuzení

Encyklika *Dilexit nos* je odkazem papeže Františka, který nás vybízí k obnově naší víry skrze úctu k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Je to výzva k návratu k pramenům naší víry a k přijetí lásky, která léčí naše zraněná srdce. Vezměte si tedy tuto encykliku na noční stolek a nechte se inspirovat jejím poselstvím. Především však dovolte, aby vás Ježíšovo srdce vedlo k hlubšímu vztahu s Bohem a s vašimi bližními.

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Oliver Sacks

Antropoložka na Marsu

Sejm paradoxních příběhů

Sbírka povídkově-fejetonistických příběhů obsahuje příběhy lidí, kteří se vyrovnávají s neurologickými poruchami (poškození mozku, autismus či Touretteův syndrom). Sacks s neobyčejnou empatií, porozuměním a citlivostí zkoumá, jak tyto stavy formují identitu a život jednotlivce, chování a vnímání reality. Autorova schopnost propojit neurologii s uměním a filozofií činí z knihy nezapomenutelný zážitek. Brož., 320 s., 479 Kč

Herbert Marcuse

Jednorozměrný člověk

Moderní industriální společnost ovládla přírodu i člověka. Je totalitní, protože lidem prostřednictvím techniky nediktuje pouze potřeby společenské, ale i jejich individuální přání. Cestou ven je návrat k dvojrozměrnosti – rozpornosti, která je nutně obsažena ve filozofickém myšlení.. Brož., 288 s., 499 Kč

Poutní místo královéhradecké diecéze – Českomoravská Fatima

Před 30 lety tehdejší královéhradecký biskup Karel Otčenášek požehnal a otevřel areál bývalého kláštera školských sester pro službu Fatimského apoštolátu v Koclířově u Svitav. Při tradiční mariánské sobotě 2. 8. 2025, za účasti diecézního biskupa Mons. Jana Vokála, budeme děkovat za 30 let služby ČM Fatimy v Koclířově na Boží vinici. Také v dalších srpnových dnech jsou připraveny duchovní obnovy, uskuteční se i setkání s rodinami německých rodáků z Koclířova a při pouti k patronce farnosti sv. Filoméně, poděkujeme Pánu Bohu se všemi a za každého, kdo toto poutní, a v tomto Jubilejním roce i milostiplné místo, Capelinhu a celý areál tvořili či měli a mají podíl na poslání tohoto významného duchovního místa.

Přijměte pozvání do Koclířova, do Capelinhy – místa Božích milostí Jubilejního roku 2025

červenec

- **1. mariánská sobota 5. 7.** – celodenní program v den slavnost sv. Cyrila a Metoděje
- **Pondělí 7. 7.** – zahájení prázdninového týdne s animačními programy pro děti
- **Sobota 12. 7.** – večerní vigilie
- **Neděle 13. 7.** – slavnost ke 108. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě, s připomínkou tří částí fatimského tajemství
- Celý měsíc **červenec** je po Maďarsku a Polsku spojen s modlitbami a obnovou zasvěcení Rakouska (**13. 7.**)

srpen

- **1. mariánská sobota 2. 8.** – slavnost Díkůvzdání s Mons. Janem Vokálem, biskupem královéhradeckým, za 30 let existence poutního místa Českomoravské Fatimy
- **Víkend 9.–11. 8.** – slavnosti patronky farnosti i Světového apoštolátu Fatimy – sv. Filomény ve farním kostele, mj. za účasti rodáků z Koclířova a jejich rodin žijících v Německu
- **Hlavní den Slovenska 12. 8.** – vigilie a **ve středu 13. 8.** Fatimský den – slovenskou delegaci povede Mons. Tomáš Galis, národní prezident WAF na Slovensku, diecézní biskup ze Žiliny
- **V týdnu 18. –25. 8.** – proběhnou hlavní exercicie pro mladé rodiny vedené P. Josephem Jilsonem z Ugandy, s formačním programem pro sekci dětí WAF – „František a Hyacinta“

Podrobné programy najdete na www.cm-fatima.cz.

Příhlášky pro ubytování a stravování během poutí a akcí na e-mail: recepcce@cm-fatima.cz, tel. 731 646 800.

Hanka Frančáková)
Fatimský apoštolát v ČR

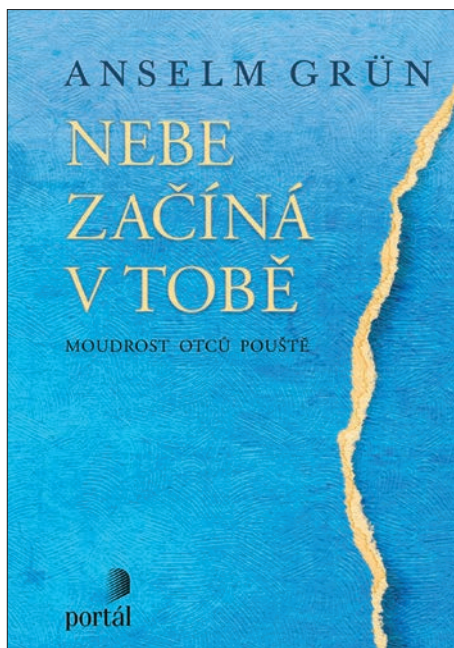
Diecézní centrum pro rodinu

Nebe začíná v tobě

Další díl z cyklu *Nebe začíná v tobě* (ze stejnojmenné knihy benediktinského mnicha **Anselma Grüna**) je určen pro všechny, kteří se chtějí nechat inspirovat bohatstvím duchovního odkazu poustních Otců. Vydali jsme se s tím na pouť „poznání“, která přivádí k Pravdě. Taková cesta je základním kamenem křesťanského učení a vyžaduje naši otevřenost a upřímnost – směřem k sobě samým, k Bohu a také k druhým. Je cestou otevřeného srdce, lásky a pokory. Právě ve stavu upřímného pokorného srdce jsme schopni sestoupit k vlastním skutečnostem a poznat tak sebe a našeho Tvůrce: „*Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou*“ (srov. Mt 5,8). Poustní Otcové byli těmi, kteří v sobě našli odvahu a ve své touze po Pravdě o této cestě nakonec mnohé zjistili. I nám se dnes nabízí podobná cesta. I my se můžeme v našem životním přístupu, v postojích stát takovými „mnichy dnešního světa“, třeba právě uprostřed rodin a společenství. Najít sebe sama totiž znamená možnost žít život doopravdy a být sám sebou. Být takovým, jakým ve skutečnosti jsem, představuje bohatství, které je od počátku v každém z nás. Kéž se nám při čtení těchto článků podaří vykročit tou správnou nohou. Hlavně však, když vykročíme ... Pak také možná zjistíme, že nebe začíná opravdu v nás...

Pokora

Mnohdy mniši hovoří o tom, že se pokore můžeme naučit: „*Zeptali se starce: ‚Co je pokora?‘ A on odpověděl: ‚Pokora je velké, ano, velké Boží dílo! A tudy vede cesta k pokoře: Člověk má konat tělesnou práci, má sám sebe považovat za hříšníka a má se ve všem podříditi.‘ Bratr se otázel: ‚Co to znamená být všem podřízený?‘ Starec odpověděl: ‚Být všem podřízen znamená, nehledět na chyby druhých, ale mnohem více se zabývat vlastními chybami a bez přestání Boha prosit‘“ (Apophthegmata 1083).*

Starec tak dává konkrétní návod, jak se mnich může učit pokore. Nám se tato cvičení zdají negativní. Ale v podstatě v nich jde o to, vidět skutečnou pravdu a přijmout ji, a ne se starat o hříchy druhých. Pokora také znamená, že následuji Krista v tichosti a nevytrubuji do světa, co všechno dobrého konám.

Podobně říká jeden otec: „*Stejně jako se zmenšuje poklad, který jsme otevřeli, stejně tak se zmenšuje zveřejněná ctnost. Tak jako se taví vosk nad plamenem, tak ztrácí duše svoji čistotu, když je zasažena chválou*“ (Apophthegmata 1054). A jiný mnich říká: „*Je nemožné, abychom ve stejnou dobu vyzískali semeno i rostlinu. Stejně tak je nemožné, dodal, abychom ve stejnou dobu přijímali slávu a chválu světa a současně vydali plody pro nebe*“ (Apophthegmata 1053). Plody Ducha Svatého v nás mohou růst jen tehdy, jestliže je nechceme všem ukazovat a především se jimi všude chlubit.

Spiritualita zdola nám ukazuje, že k Bohu můžeme dospět jen přesným sebezpozorováním a upřímným sebezpoznaváním. Co od nás Bůh chce, to nepoznáme ve velkých ideálech, které si před sebe

klademe. Neboť v nich je vyjádřena jen naše ctižádost. Chceme dosáhnout velkých ideálů, abychom se tak jevíli druhým i Bohu lepšími. Spiritualita zdola se domnívá, že Boží vůli se mnou a své povolání mohu pochopit jen tehdy, mám-li odvahu sestoupit ke své realitě, zabývat se svými vášněmi, svými pudy, svými potřebami a přáními, a cesta k Bohu vede přes mé slabosti a přes moji bezmoc. Ve své bezmoci poznám, co se mnou Bůh zamýšlí, jak mě chce formovat, když mě zcela naplní svou milostí.

Spiritualita shora reaguje například na zlost, která ve mně vzrůstá, tím, že ji potlačuje nebo zahání: „*Nesmím být vztekly. Jako křesťan musím být vždy přátelský a vyrovnaný. Musím svou zlobu ovládat.*“ Spiritualita zdola by znamenala, že se své zloby ptám, co mi jí chce Bůh říct. Třeba mi zloba ukazuje na mé hluboké zranění. Třeba se ve své zlosti setkáme se sebou jako se zraněným dítětem, které bezmocnou zlostí reaguje na zranění rodiči či učiteli. Třeba mi moje zloba ukazuje, že jsem dal druhým nad sebou příliš velkou pravomoc. Pak by ona zloba byla silou k osvobození se z moci druhých a k otevření se pro Boha. Tak zloba není od počátku špatná, ale stává se mi ukazatelem mého skutečného já.

Svou zlobou se setkávám s pramenem své energie, jejímž prostřednictvím do mne proudí Boží Duch. A tak mě moje zloba vede k Bohu, který mi chce darovat život. Zloba se brání proti všemu, co mi tento Boží život chce vzít. V tom, v čem tkví můj největší problém, tam spočívá i moje největší šance, tam je i můj největší poklad. Zde se dotýkám svého skutečného bytí. Zde chce něco oživit, něco rozkvést. Cesta k Bohu vede přes setkání se sebou samým, sestoupením k mé skutečnosti.

Doprovázel jsem duchovně jednu sestru, která často trpěla depresemi. Vždy,

když přehlížela nebo kritizovala některou spolusestru, propadla na dno. Doufala, že se pomocí meditace osvobodí od své přecitlivělosti a depresivity. Ale při doprovázení se stalo zřejmým, že to byla její vůle. Chtěla Boha využít k tomu, aby se jevila sama sobě i druhým lepší, aby se osvobodila od přecitlivělosti. Chtěla Boha využít pro sebe a na cestě k němu se chtěla vyhnout svým depresím. Ale při rozhovoru jí bylo stále jasnější a jasnější, že to byla mylná cesta. A zjistila, že k Bohu dojde mnohem snáze pomocí smutku.

Když se ponoří do svých depresivních pocitů, když se setká se svou bezmocí překonat svoji přecitlivělost, když přizná, že spolusestru hluboce zranila, že prostě působí jenom bolest, pak je schopna na základě svých citů, na základě své bezmoci pocítit hluboký mír. Pak se může ponořit do Boha a cítí, že vůbec nepotřebuje překonávat svou přecitlivělost. Vzdává se boje a podrobuje se Bohu. A to ji úplně osvobozuje. A zde potkává skutečného Boha, Boha, který ji vyvádí z propasti, který ji vytahuje z hlubokého bahna, Boha, který jde s ní ohněm i vodou. Tak se Bůh dotýká jejího srdce. Zde se rozpadají všechny její vlastní představy o Bohu a pocítuje Boha jako toho, kdo ji nese, osvobozuje a miluje.

Dorotheus z Gazy kdysi řekl: „*Tvůj pád, říká prorok (Jer 2,19), bude tvým výchovatelem*“ (Dorotheus 41). Tam, kde jsme padli, kde jsme odpadli od Boha, zde dostáváme lekci, jakou nám naše ctnosti nemohou dát. Právě tam, kde se setkáváme s vlastní bezmocí, otevíráme se Bohu. Bůh nás vychovává naším vlastním selháním, naším „odpadnutím“. Zde nás vede na cestu pokory, která jediná vede k Bohu.

Dorotheus je přesvědčen, právě tehdy, když jsme padli, že: „*Nic se neděje bez Boha ... Bůh ví, že tak je to dobré pro moji duši, a proto to tak přichází. Neboť ve všem, co na nás Bůh dopouští, není nic beze smyslu; naopak všechno je smysuplné a má nějaký účel*“ (157n.): Všechno má nějaký smysl, i mé vášně i mé hříchy.

Mnohem účinněji než má disciplína mi ukazují na Boha, na jedinou záruku zdařilého života. Já se sám za sebe zaručit nemohu. Budu znovu a znovu padat. Ale Bůh mě vede svou cestou ke své vznešenosti přes všechny nesnáze a přes všechny pády.

Začít sám u sebe

Starí Otcové stále znovu radí, zůstat ve svém keliu, snést sám sebe a neutíkat před sebou. *Stabilitas*, stálost – snášet sám sebe, zůstat sám u sebe – je podmínkou každého lidského a duchovního pokroku. Svatý Benedikt vidí ve stabilitě, ve stálosti, v tom, že zůstaneme, léčebný prostředek své doby, doby stěhování národů, nestálosti a stálého pohybu. *Stabilitas* pro něj znamená zůstat ve společenství, do něhož vstoupíme. A znamená pro něj, že strom se musí zakořenit, aby mohl růst. Stále přesazování jen brání rozvoji.

Stabilitas ale především znamená: zůstat sám u sebe, unést sám sebe před Bohem ve svém keliu. Tak říká opat Serafion: „*Dítě, chceš-li mít užitek, vytrvej ve svém keliu a dbej na sebe a práci svých rukou. Neboť k tvému rozvoji neprospěje tolik, když vyjdeš, jako když zůstaneš sedět uvnitř v tichu*“ (Apophthegmata 878). Kelion označuje příbytek mnicha, malý prostor, který si zbudoval a v němž normálně tráví svůj čas. Tam sedí, modlí se a medituje. Tam pracuje a tráví svůj čas tím, že plete koše, které jednou za měsíc prodává na trhu. Radu, jen před sebou neutíkat, ale zůstat ve svém keliu, nacházíme ve stále nových variacích: „*Jeden bratr přišel do skétské pouště k otci Mojžíšovi (Moses) a žádal od něj nějaké slovo. Starec mu řekl: „Jdi pryč, jdi do svého kelia, posad se a tvůj kelion tě všemu naučí“*“ (Apophthegmata 500). „*Kdosi řekl otci Arseniovi: „Sužují mě myšlenky a říkají mi: Nemůžeš se postit ani pracovat, tak alespoň navštěvuj nemocné; neboť i to je láska.“ Ale starec, který poznal semeno démona, mu řekl: „Jdi a jez, pij a spi a nepracuj, jenom svůj kelion neopouštěj!“ Věděl totiž, že vytrvání v keliu vrátí mnichově duši ztracený řád*“ (Apophthegmata 49).

Mnich může dělat všechno. Nepotřebuje žádnou askezi. Nemusí se ani modlit, jen když vytrvá ve svém keliu. Pak se v něm všechno změní, potom jeho nitro dojde klidu. Dojde ke konfrontaci se vším jeho niterním chaosem, který v něm propukl. A on před ním neuteče.

Nestačí ale jenom tak sedět ve svém keliu. Tradují se slova otce Ammonase: „*Může existovat mnich, který bude sedět v keliu sto let, a přesto se nenaučí, jak se má v keliu sedět*“ (Apophthegmata 670). Ale jak má mnich sedět ve svém keliu? Je zde míněno konkrétní držení těla, určitý meditační postoj, který mnichu napomáhá bdít? Nebo jde o niterný postoj při sezení v keliu?

Opat Ammonas má zřejmě na mysli postoj stability (*stabilitas*). Není to sezení, při němž uteču do denního snění, při němž tu dřímám, ale sezení, při němž tu sedím před Bohem a před ním sám sebe snáším. Při sezení zůstávám bez pohybu, i když se toho přede mnou tolik pohybuje a když moje myšlenky burácí sem a tam, zůstávám bez pohybu. Vytrvám. A díky vnějšímu klidu se uklidní i bouře myšlenek a pocitů.

Vnitřní postoj, v němž má mnich sedět ve své cele, popisuje jiný otec v jednom drastickém obrazu: „*Jestliže setráváš v poušti jako hesychast (ten, kdo procvičuje vnitřní klid a medituje), nenamlouvej si, že konáš něco velkého, ale chovej se spíš jako pes, kterého zahnali od ostatních a přivázali, protože kouše a obtěžuje lidi*“ (N 573). Mnich přece nezůstává sedět v cele proto, že si myslí, že je lepší než lidé, kteří zůstali ve světě. Mnohem více se stahuje do svého kelia proto, aby svět chránil před sebou. Je to jistý druh duchovní ochrany životního prostředí, který se uskutečňuje. Očišťuje svět na malém prostoru svého kelia od zloby a nenávisti a vytváří tak kousek čisté atmosféry lásky a milosrdenství...

Stabilitas v dnešní často uspěchané a vrtavé době – opravdové setkání se sebou samým a s Bohem – vám za Centrum pro rodinu přeje a ze srdce žehná

Andy Loos, jáhen)

Katechetické a pedagogické centrum

Obrazové karty pro katechetickou činnost

Co chceš, abych pro tebe udělal?

Ježíšova otázka, která proměňuje srdce i životy a která je ústředním motivem evangelijního příběhu, který ožívá díky další sadě obrazových karet. Zázračný příběh o uzdravení slepého Bartimaia je v pořadí druhý biblický příběh, který Katechetické a pedagogické centrum vydává v rámci nových výukových materiálů. Jedná se o deset ilustrovaných karet. Na každé z nich je samostatný obrázek a na zadní straně příslušný úryvek biblického textu. Při postupném čtení a skládání karet podle schématu se na konci vytvoří jeden velký příběh.

Metodika pro pět katechezí

Součástí materiálu je také metodika pro pět samostatných katechezí, které jsou rozděleny na práci s mladšími a staršími dětmi. Metodika pracuje s pedagogickými postupy, které vedou děti k hlubšímu zamyšlení a k následným diskuzím. Jednotlivé aktivity rozvíjí u dětí tvořivost, kritické myšlení, sociální citění a vzájemný respekt. Využívají metod zážitkové

Karty využívají metod zážitkové pedagogiky, dramatické výchovy, storytellingu a práce s obrazovým materiálem.

pedagogiky, dramatické výchovy, storytellingu a práce s obrazovým materiálem. Ilustrace jednotlivých karet provází děti danou katechezí a vtahují je do děje a do nových pohledů a rozměrů tisíc let starého příběhu.

Příběh o odvaze, víře a lidské důstojnosti

Uzdravení slepého Bartimaia je příběhem o odvaze a odhodlání, vytrvalosti a víře, o svobodě a lidské důstojnosti. Cílem prvních dvou katechezí je uvědomit si vlastní postoje vůči potřebným a vyzkoušet si, co znamená nezištná pomoc a veřejné dobro. Další katecheze vedou k zamyšlení, co by každý z nás rád „vykřičel světu“ a zda podobně jako okřikovali lidé Bartimaia neokřikuje něco nebo někdo i nás. Stěžejní část celého příběhu je pak osobní setkání Bartimaia s Ježíšem, kterému předchází Ježíšova výzva, aby jej k němu přivedli a odhození Bartimaiova pláště, tedy všech jistot, který slepý žebrák měl.

Všechny tyto události jsou součástí metodiky i ilustrovaných karet. Samotný závěr příběhu pak vede k rozjímání nad vlastním vztahem k Bohu a otevírá otázku, jak setkání s Ježíšem může měnit naše životy. Na konci tak zůstává otázka, zda chceme zůstat sedět u cesty nebo nabrat nový směr a kráčet za Ježíšem.

Kde karty zakoupíte?

Nový výukový materiál můžete zakoupit na našem Katechetickém a pedagogickém centru v Hradci Králové nebo ve vybraných obchodech. Ke koupi jsou také karty vyprávějící příběh o **Nasyčení zástupů**.

Více informací můžete získat na naší e-mailové adrese kpc@bihk.cz.

Markéta Rumpíková)

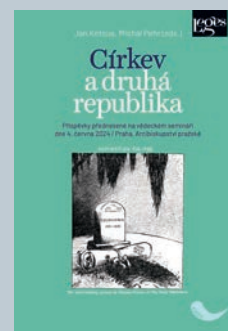
(Knižní tipy

Nakladatelství Leges

e-mail: redakce@knihyleges.cz
objednávky na tel.: 603 515 819,
Dr. Tuláček

Jan Kotous, Michal Pehr (eds)

Církev a druhá republika

Období 2. republiky začíná dnem 1. října 1938, vzápětí po přijetí mnichovské dohody. Pro její vnitropolitický vývoj bylo příznačné potlačování činnosti a postupná likvidace ústavních a samosprávných orgánů, cenzura tisku a omezení společovacího práva.

Před římskokatolickou církví stál nelehký úkol, vypořádat se po pastorační a správní stránce s odtržením těch částí diecézí, kde většinu tvořilo obyvatelstvo německé národnosti. Obecně se však církev dokázala jako první orientovat ve složité mezinárodní a vnitrostátní situaci.

Je historicky doložitelné, že když je český národ ve složité situaci, ze které není zdánlivě východiska, orientuje se na základní křesťanské ideály. Na základě a za pomoci víry a příkladu národních světců se dokáže vypořádat s jakoukoli totalitou.

Řada jejích duchovních hájila tehdy nekompromisně české národní zájmy, neváhala se později vystavit nacistické perzekuci a přinést na oltář víry a vlasti obět nejvyšší.

Knihu lze objednat přímo v nakladatelství Leges (viz kontakty výše) nebo v knihkupectvích Kosmas, a dalších.

Brož., 200 s., 360 Kč

Diecézní centrum pro seniory**Senioři se chystají na cesty nejen o prázdninách ...****(Pozvánka****Diecézní centrum pro seniory září–říjen 2025**

- **8.–11. 9. Manželské setkání seniorů.** Pobyt pro manžele seniory s bohatým programem a zajímavými hosty, Janské Lázně (penzion Marianum).
- **15.–25. 9. Letecký zájezd na ostrov Mljet a do Medjugorje.** Lákavá kombinace duchovního pobytu na oslovujícím poutním místě Medjugorje a odpočinku, poznávání i putování po stopách apoštola Pavla na překrásném chorvatském ostrově Mljet (rodinné společenství).
- **11.–18. 10. Poutně-poznávací a relaxační zájezd na ostrovy Sardinie a Korsika.** Poznávání zajímavých míst, duchovní program, odpočinek, koupání v moři, 4* ubytování, přímé lety Praha - Sardinie a zpět přes den.
- **20.–23. 10. Duchovní obnova s P. Mgr. Dmytrem Romanovským v Marianu** v Janských Lázních. Duchovní posila, společenství, odpočinek...

Na všechny výše uvedené akce již probíhá přihlašování. Těšíme se na setkání s vámi!

Přihlášky a informace

Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 32
500 03 Hradec Králové
tel.: 737 215 328, 734 435 360,
e-mail: dcs@bihk.cz
www.simeon.cz

Na poslední červencovou neděli připadne už pátý **Světový den prarodičů a seniorů**, který se z podnětu papeže Františka slaví od roku 2021 vždy v bezprostřední blízkosti liturgické památky sv. Jáchyma a Anny (26. 7.), Ježíšových prarodičů. Péče o seniory a jejich dialog s novými generacemi byly stálým zájmem v dubnu zesnulého Svatého otce. Věřící na celém světě jsou v ten den vyzváni, aby se zamysleli nad lidským odkazem a životní moudrostí, kterou jim předali jejich prarodiče a starší lidé.

DCS na prarodiče pamatuje tradičním **pobytem s vnoučaty** ve středisku Marianum v Janských Lázních. Letošní se uskuteční v týdně od soboty 16. srpna. Nabízí nejen vycházky po Janských Lázních, ale také dva celodenní výlety. Součástí programu jsou tvořivé dílny, setkání se zajímavým hostem, společné sledování pohádek, táborák, oblíbené míčové hry na hřišti v areálu Mariana. Připravený program je zcela dobrovolný, účastníci pobytu se sami rozhodnou, zda se ho zúčastní či nikoliv.

Ani s koncem prázdnin ale aktivity seniorů neskončí. Od 15. září je čeká desetidenní letecký **zájezd na ostrov Mljet**, letos obohacený cestou za Pannou Marií – Gospou do Medjugorje. Vydají se na Vrch Zjevení Podbrdo, ztíší se k modlitbám u Modrého kříže, podle možnosti navštíví komunitu Cenacolo. Zdatnější poutníci se budou moci individuálně vydat na Křiževac, kopepec nad Medjugorjijí, na kterém farníci v roce 1933 postavili 8,56 m vysoký betonový kříž. Večery budou patřit programu s modlitbami růžence, mezinárodní mši svatou, adorací apod. Neopakovatelná atmosféra Medjugorje nabídne každému účastníkovi pobytu příležitost prožít světoznámé poutní místo do hloubky, ztížit se, modlit se za druhé a celý svět, děkovat...

Následovat bude pohodový pobyt v Po-meně na překrásném **ostrově Mljet**,

koupání v průzračně čistém Jaderském moři (přístup z mola) a jezerech (Malé a Velké jezero). Během pobytu bude možnost putování po stopách apoštola Pavla do Saplnary na druhý konec ostrova, společného posezení a ochutnávky místního vynikajícího vína. Program počítá také s návštěvou malého ostrova Otočić Svete Marije s cenným románským benediktinským klášterem z 12. století a kostelem Panny Marie. Oblíbený zájezd na ostrov Mljet pořádá DCS už počtvrté.

Novinkou je říjnový letecký zájezd na italskou **Sardinii** a francouzskou **Korsiku**. Sardinii, která je po Sicílii druhým největším ostrovem ve Středozemním moři, se někdy také říká Karibik Středomoří. To pro její dlouhé, bílé, klidné pláže s průzračnou tyrkysovou vodou a spoustou zajímavé vegetace. Průvodcem zájezdu bude Mons. Ján Majerník. Součástí programu bude každodenní mše svatá.

Cagliari (sardinsky Casteddu) je hlavní, a zároveň také největší město Sardinie. Casteddu znamená hrad. Návštěvníky do rušného historického města v Zátocě andělů lákají čtvrť Castello, zahrady, královský palác, pisánské věže San Pancrazio, katedrála Santa Maria pocházející ze třináctého století.

Určitě zajímavá bude návštěva města Orgosolo. Místní domy, ulice a kameny zdobí graffiti, italsky murales. První murale byl nakreslen v roce 1969 anarchistickou

skupinou Dioniso, která se snažila upozornit na sociální a demografické problémy Sardinie. I pozdější malby mají zejména politický podtext, k vidění jsou murales s válečnou tematikou, popisující život pastevců nebo postavení žen ve společnosti a v pracovním životě. Další oslavují tradiční kroje, nástroje a řemesla nebo slavné osobnosti jako Giuseppa Garibaldiho, Fabrizia de André, Antonia Gramsiho či Pabla Picassa. Celkem je v Orgosolu více než 200 murales. Některé původní byly sice poničeny přírodními vlivy a jiné zastavěny, velká část z nich si ale uchovává svou originální podobu díky častému restaurování. Nové malby přibývají i dnes, a ačkoli se většina nachází na zdech domů v centru města, někdy jich je možné vidět i na skalách a na kamenech u cest, které vedou z města.

Večer stráví účastníci zájezdu v obci Palau, odkud se ráno přesunou do Santa Teresa di Gallura. Odtud vyjíždí trajekt do francouzského Bonifacia. Opevněné středověké město bylo postavené na křídově bílých útesech na nejjižnějším výběžku Korsiky. Leží pouhých 12 km od Sardinie, tudíž slouží jako jeden z hlavních přístavů pro trajekty z tohoto italského ostrova. Z nejstaršího města Korsiky se poutníci odpoledne přes Bonifácký průliv, chráněnou mořskou rezervaci s mnoha druhy mořských živočichů, vrátí na Sardinii. Další dva dny budou patřit odpočinku na pláži a koupání v moři.

Další cesta povede do oblasti Oristano, kde senioři navštíví bývalý katedrál- ní kostel San Pietro di Sorres a klášter v Bortute, vesnici v provincii Sassari v severní Sardinii. Byl postaven v románském stylu v průběhu 12.–13. století a do roku 1505 byl sídlem zaniklé diecéze Sorres. Navštíví také Archeologické muzeum Santa Cristina.

Přihlášky a informace: Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 32, 500 03 Hradec Králové, telefony: 737 215 328, 734 435 360, e-mail: dcs@bihk.cz, web: www.dcskhk.cz, www.simeon.cz

Eva Zálešáková)

Diecézní centrum pro mládež

Mládež vikariátu Trutnov

Jsme parta mladých lidí, které spojuje láska k Bohu a touha po společných zážitcích. Vytváříme prostor pro budování společenství mladých věřících, které je pro každého z nás zdrojem inspirace, legrace, podpory, hodnotných přátelství a motivací k duchovnímu růstu. Umožňuje nám sdílení našich životů, radostí i starostí s lidmi, kteří se ve svém životě také opírají o víru. Akce, na nichž se scházíme (vikariátka), jsou rozmanitého charakteru a pořádáme je zhruba jednou za 4 měsíce.

Dále se snažíme podporovat fungování místních společenství ve farnostech (zejména v Trutnově, ve Dvoře Králové nad Labem a ve Rtyni v Podkrkonoší). Například letos o Velikonocích jsme se mohli potkat na Zelený čtvrtek ve Dvoře Králové na Pesachové večeři, na Velký pátek na křížových cestách pro mládež v Trutnově a ve Rtyni či na Bílou sobotu na křtu dvou mladých katechumenů z Trutnova.

Akce vikariátu

A co si vlastně pod takovým vikariátkem představit? Letos v únoru jsme společně vyrazili na Rýchory, kde jsme nejen blbli ve sněhu, hráli stolní hry a kecali na chatě

(Letos v únoru jsme společně vyrazili na Rýchory, kde jsme nejen užili sněhu, a společenské zábavy, ale také se zamýšleli nad tím, co je pro nás v životě důležité.

(V červnu jsme již tradičně vyjeli na faru v Chotěborkách, kde jsme zažili spoustu venkovních aktivit a také duchovní program, tentokrát na téma sebepoznání.

u čajíku, ale také se zamýšleli nad tím, co je pro nás v životě důležité. A v červnu jsme již tradičně vyjeli na faru v Chotěborkách, která nabízí úžasné zázemí. Zažili jsme spoustu venkovních aktivit jako spaní pod širákem, krátkou plavbu po Labi či táborák a také duchovní program, tentokrát na téma sebepoznání.

Tým, který má tyto akce na starosti se skládá z pěti fajn lidí. Jsou to: David Holubec a Tomáš Špelda za Trutnov, Markét Dušková a Bětka Teperová za Dvůr a Monča Kuldová za Rtyni. Duchovní oporu nám poskytuje náš kaplan pro mládež Jirka Melichar. Bližší informace o tom, kdo jsme a co děláme, můžeš najít na našem instagramu @mvtrutnov nebo na webových stránkách spolku Callo z.s. (www.callo.cz), kterého jsme součástí. Moc rádi Tě přijmeme mezi sebe, tak se nám neboj ozvat.

Za vikariát Trutnov

Markét Dušková)
Monča Kuldová)
Bětka Teperová)

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

David Novák

Jak rozvracet církev

Rady zkušeného ďábla pro 21. století

Humorně laděné dílko je inspirováno dnes již klasickým dílem Rady zkušeného ďábla (C. S. Lewis). Při četbě se člověk občas zasměje, jindy mu zatrne nebo se i naštvě, ale každá trefa do černého se unese, může-li pomoci k ozdravení. Naštěstí víme, že Boží láska a věrnost jsou silnější než smrt a jakékoli rozkladné procesy – v nás i kolem nás. *Brož., 208 s., 269 Kč*

Anne Flanagan

9 prvních pátků

Svěží modlitební příručka, kterou sepsala sestra Anne Flanagan FSP, se nabízí jako praktický průvodce devítiměsíční obnovou. Lze ji pojímat i jako exercicie všedního dne. Cílem je hlubší zkušenost s Boží láskou a prohloubení důvěrného, osobního vztahu s Ježíšem. *Brož., 288 s., 299 Kč*

Generální shromáždění PMD v Římě a setkání s papežem Lvem

Národní ředitelé Papežských misijních děl z více než 120 zemí celého světa spolu s hlavní radou této instituce se ve dnech 21. 5. – 28. 5. 2025 zúčastnili Generálního shromáždění PMD v Římě. Českou republiku zastupoval národní ředitel PMD jáhen Leoš Halbrštát.

Celosvětové setkání Papežských misijních děl, která jsou součástí Dikasterie pro evangelizaci, je příležitostí ke sdílení, diskusí a misijní formaci. Kromě ředitelů jsou na setkání přítomni i generální sekretáři jednotlivých misijních děl. P. Tadeusz Nowak, generální sekretář Papežského misijního díla šíření víry, je do jmenování nového prezidenta PMD zároveň jejich dočasným koordinátorem.

Ve čtvrtek 22. května se konala eucharistická slavnost v bazilice sv. Petra ve Vatikánu, jejímž hlavním celebrantem byl proprefekt Dikasterie pro evangelizaci kardinál Luis Antonio Gokim Tagle.

Vzácnou příležitostí pro národní ředitele bylo setkání s papežem Lvem XIV. Leoš Halbrštát vyřídil papeži srdečné pozdravy od misionářů a věřících z České republiky a ujistil ho o každodenních

modlitbách. Papež, který předsedá Dikasteriu pro evangelizaci, ve svém prosluvu národním ředitelům doporučil, aby ve svých diecézích a farnostech pomáhali věřícím rozpoznat zásadní význam misí a podpory mladých a rostoucích církví a aby do světa nesli evangelijní zaslíbení pravého a trvalého pokoje.

Na programu Generálního shromáždění PMD bylo také projednání výročních zpráv finančního výboru PMD a generálních sekretariátů jednotlivých misijních děl (PMD ŠV, PMDD, PMD sv. apoštola Petra a PMU).

Závěr plenárního zasedání byl věnován obnově stanov PMD a tématu příštího Světového dne misí (Misijní neděle) v roce 2026. Během celého průběhu shromáždění se představili některá národní ředitelství PMD a podělili se s ostatními o své misijní zkušenosti.

(Národní ředitel PMD jáhen Leoš Halbrštát s papežem Lvem XIV.

Z promluvy papeže Lva XIV. k národním ředitelům PMD

Papežská misijní díla jsou skutečně „hlavním prostředkem“ při probouzení misijní odpovědnosti všech pokřtěných a k podpoře církevních společenství v oblastech, kde je církev mladá (srov. dekret *Ad gentes*, 38). Vidíme to v Papežském misijním díle šíření víry, které poskytuje pomoc pastoračním a katechetickým programům, stavbě nových kostelů, zdravotní péči a vzdělávacím potřebám v misijních oblastech. Papežské misijní dílo děti podporuje programy křesťanské výchovy pro děti a stará se o jejich základní potřeby a ochranu. Stejně tak Papežské dílo svatého apoštola Petra pomáhá pěstovat misijní povolání, jak kněžská, tak řeholní, zatímco Papežská misijní unie se věnuje formaci kněží, řeholníků a řeholnic a celého Božího lidu pro misijní dílo církve.

Buďte misionáři naděje mezi národy

Drazí přátelé, oslava tohoto Svatého roku nás všechny vybízí, abychom byli „poutníky naděje“. Zopakujme slova, která papež František zvolil jako téma letošního Světového misijního dne, a na závěr

vás povzbudím, abyste i nadále byli „misionáři naděje mezi národy“. Svěřuji vás, vaše dobrodince a všechny, kteří spolupracují na vašem důležitém díle, milující přímlově Panny Marie, Matky církve, a ze srdce vám uděluji apoštolské požehnání jako záruku trvalé radosti a pokoje v Pánu.

Celá promluva v aktualitách na www.misio.cz

Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové
IČO: 736340051
č. účtu: 72540444/2700
tel. 604 838 882

www.misio.cz

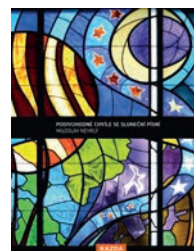
(Knižní tipy

Nakladatelství Kazda

Nové sady 988/2, 602 00 Brno
objednavky@knihykazda.cz
tel. 725 518 237, www.knihykazda.cz

Miroslav Nevrlý

Podivuhodné chvíle se Sluneční písní

Autor se vyznává ze své celoživotní inspirace modlitbou sv. Františka z Assisi. Za dlouhá staletí od svého vzniku rozjasnila tvář i duši tisícům, možná milionům lidí a naučila je radovat se z úplně prostých věcí. Františkova Sluneční píseň je modlitbou, vznášející se nade všemi vírami a konfesemi světa. *Váz., 80 s., 249 Kč*

Bodo Plachta

Příbytky hudby

Vcházíme do domů a bytů, které otvírají dveře do světa hudby. Ukazují nám umělce v prostředí zcela soukromém a dovolují nahlédnout do hudebního života jejich doby. Impozantní vily, velkorysé byty a pitoreskní rezidence na venkově či v místech letní zotavené architektonicky odrážejí úspěch svých obyvatel. Zde si podávali kliku impresáři, mecenáši, žáci a nakladatelé, zde se konaly domácí koncerty a kypěl ruch salónů. *Váz., 192 s., 299 Kč.*

Papežská misijní díla pro vás připravila materiál

MOJE PRÁZDNINY V KOSTELE 2025

JAK V LÉTĚ MENŠÍ DĚTI MOTIVOVAT K ÚČASTI NA BOHOSLUŽBÁCH?

Pomocí QR kódu níže tento letní misijní materiál stáhnete jako soubor pdf.

Když pak oboustranně vytištěný list složíte do čtvercového formátu,

vytvoříte tím kartičku, která dětem zpříjemní návštěvu kostela

během dovolených a prázdninového cestování.

Mohou ji nosit s sebou v kapse nebo batůžku

a každou neděli si do ní zapisovat, kde byly na mši svaté,

a vybarvit si obrázek z evangelia, které se zrovna ten den četlo.

DĚKY TOMU BUDOU MÍT KRÁSNOU PAMÁTKU

NA PRÁZDNINY V KOSTELE S PANEM JEŽÍŠEM A CELOU BOŽÍ RODINOU.

KE STAŽENÍ ZDE

Hospic Anežky České slaví 30 let: Od vize k realitě

Když se řekne hospic, mnozí si dnes představí místo, kde lidé nacházejí klid, úlevu a laskavou péči v nejtěžších chvílích života. Taková péče však nebyla vždy samozřejmostí. O cestě od prvotní vize k realizaci jsme si povídali s ředitelem Oblastní charity Červený Kostelec – panem Miroslavem Wajsarem.

77 Co vás přivedlo k tomu, že jste se začal věnovat hospicové péči?

V březnu 1993 jsem nastoupil do Charity. Mým úkolem bylo rozvíjet charitní činnost na území zahrnujícím severovýchod Čech. To pro mě byla velká motivace. Později se přidala touha najít řešení pro lidi v terminálním stadiu onemocnění. Vzpomínám, jak se tenkrát odcházelo ze života: na vícelůžkových pokojích, lůžka oddělená jen plentami. Umíralo se v osamocení a bez duchovní péče. To jsme chtěli změnit.

V roce 1994 přišla s námětem postavit lůžkový hospic paní doktorka Marie Svatošová a domluvili jsme se na spolupráci. Poté jsem požádal město Červený Kostelec, zda by nám darovalo vhodný pozemek. Probíhala příprava projektových prací a vzhledem k tomu, že se jednalo o první hospic v naší zemi, měli jsme příležitost podívat se do kolébky hospicového hnutí ve Velké Británii.

77 V Hospici Anežky České v Červeném Kostelci, prvním zařízení svého druhu u nás, pečují o těžce nemocné a jsou oporou i jejich rodinám už třicet let. Dnes poskytují pacientům komplexní péči, vedle lůžkového hospice se podařilo vybudovat také mobilní hospic, ambulanci paliativní péče, ambulanci léčby bolesti se stacionářem, poradnu a půjčovnu pomůcek. Foto: Oblastní charita Červený Kostelec

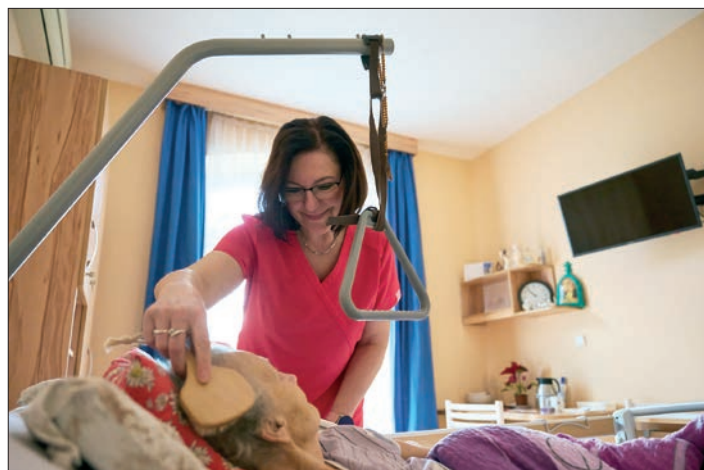

Miroslav Wajsar

Ředitel Oblastní charity Červený Kostelec Miroslav Wajsar obdržel loni také významné ocenění „Řád Královéhradeckého kraje“ za dlouholetý a systematický rozvoj sociálních služeb v Královéhradeckém kraji. Foto: Oblastní charita Červený Kostelec

77 Jaké byly první kroky při zakládání hospice?

Pracovali jsme na projektové dokumentaci, začali jsme intenzivně komunikovat s veřejností, hlavně se sousedy budoucího hospice. Měli jsme možnost prezentovat vznikající projekt hospice v jednom ročníku Adventních koncertů České televize, oslovili jsme ministerstvo zdravotnictví a sháněli další podporu. Kromě firemních a osobních dárců nám významně pomohly německé Charity. Začali jsme shánět budoucí personál a dobrovolníky. Od začátku fungování hospice jsme nabízeli stáže a exkurze pro zájemce a studenty. Tím se také šířila myšlenka hospicové péče.

77 Jak to zpočátku vypadalo s legislativou?

V našich začátcích žádná legislativa týkající se hospicové péče neexistovala. A tak začal několikaletý legislativní proces, na němž jsme se aktivně podíleli. Po vzniku dalších dvou hospiců vznikla odborná pracovní skupina ze zástupců hospiců, zástupce z ministerstva zdravotnictví a odborné společnosti, kterou zastupoval profesor Vorlíček. Pro zajímavost: uzákonění pojmu „hospicové lůžko“ byl proces trvající přes deset let.

77 Jakým způsobem se podařilo získat podporu veřejnosti a dárců?

To byl nepřetržitý mnohaletý proces, který trvá dodnes. Velkou práci při prezentaci myšlenek hospicového hnutí odvedla paní doktorka Svatošová, která objížděla s přednáškami a besedami celou republiku. Také do jisté míry pomohly sdělovací prostředky, které projevovaly zájem o hospicovou péči, jež byla novinkou.

77 Jak na Hospic Anežky České pohlížíte dnes?

Jsem velmi vděčný za to, kam jsme se za třicet let v paliativní péči posunuli. Dnes bereme duchovní péči poskytovanou v závěru života jako samozřejmost a také máme možnost navštívit své blízké 24 hodin denně 7 dní v týdnu. U nás navíc poskytujeme možnost ubytovat se s nemocným přímo v hospici, být se svým blízkým až do jeho konce. V začátcích byly jednolůžkové pokoje s přistýlkou opravdovou revolucí v péči o nevyléčitelně nemocné.

77 Jaké služby dnes hospic nabízí?

V současné době představuje péče o terminálně nemocné pacienty skutečně komplexní systém. Vedle lůžkového Hospice Anežky České vznikly Mobilní hospic Anežky České, ambulance paliativní péče, ambulance léčby bolesti se stacionářem, odborné sociální poradenství a půjčovna zdravotnických pomůcek. Zároveň existuje provázanost s našimi dalšími službami, jako jsou pečovatelská a ošetrovatelská služba. Tuto komplexnost péče jsme brali jako inspiraci již na počátku, kdy jsme se inspirovali v hospicích ve Velké Británii. Mou vizí bylo vytvořit obdobný propojený systém služeb u nás v Červeném Kostelci. Tento cíl se podařilo naplnit dokončením nového Centra deníků a terénních služeb sv. P. Pia.

77 Co je podle vás největší výzvou pro hospicovou péči v ČR?

Pociťuji velkou vděčnost, že se ve všech krajích podařilo vybudovat lůžkový hospic. Nyní je další velkou fází rozvoje paliativní péče domácí hospicová péče. A když jsme u těch výzev, je to i prosazování hospicových myšlenek a postupů do pobytových sociálních zařízení a vytváření paliativních týmů ve velkých nemocnicích.

77 Jak se daří v našem kraji hospic provozovat?

Jsem velmi vděčný za spolupráci s Královéhradeckým krajem. Náš kraj má koncepci provozování a rozvoje lůžkové a mobilní hospicové péče opravdu velmi dobře zpracovanou. Kraj se také podílí na finanční podpoře našeho lůžkového i mobilního hospice. V rámci republiky byl náš kraj odvážným průkopníkem. Za to všem zainteresovaným patří velké poděkování.

77 Jaké je vaše osobní přání k tomuto výročí?

Prál bych nám, abychom nadále mohli pokračovat v naší práci, abychom mohli dál rozvíjet naše hospicové služby a byli nadále oporou pro nevyléčitelně nemocné a jejich rodiny. Na závěr chci moc poděkovat v první řadě všem našim zaměstnancům. Někteří z nich jsou s námi od začátku, celých těch 30 let. Věřím, že je to dáno tím, že vidí, jak významný a pozitivní dopad má jejich práce na naše pacienty i jejich blízké.

Dál chci poděkovat všem podporovatelům, našim dárcům a dobrovolníkům. Bez nich bychom naši činnost vůbec nemohli realizovat. Dále děkuji všem pracovníkům z veřejné sféry. Těch lidí a institucí je za ty roky dlouhá řada. A děkuji Bohu za jeho požehnání a ochranu po celá ta dlouhá léta.

Ptal se Jiří Hubálek / více také na www.hospic.cz)

(AKTUALITY

Dárcům Adoptce na dálku přijel poděkovat i arcibiskup Peter Machado

Hradec Králové: Už 25 let podporuje Diecézní charita Hradec Králové vzdělávání chudých indických dětí prostřednictvím projektu Adoptce na dálku. Při této příležitosti k nám v červnu přicestoval také indický arcibiskup Peter Machado z oblasti Bangalore, aby osobně poděkoval našim dárcům za pomoc. V pondělí 16. června indický arcibiskup besedoval se středoškoláky v Hradci Králové nebo s žáky ZŠ v Křeseticích a odpoledne se sešel s našim

(Indický arcibiskup Peter Machado se setkal také s dárci Adoptce na dálku v Jablonci nad Jizerou po odpolední bohoslužbě ve zdejší kostele sv. Prokopa. Foto: Kateřina Gužíková

Pokračování na následující straně ➤

> Pokračování z předcházející strany

biskupem Janem Vokálem. Díky spolupráci s místními farnostmi se uskutečnila setkání a besedy s indickým arcibiskupem rovněž v Horním Újezdu u Litomyšle, Hořicích a Jablonci nad Jizerou.

„Letos v dubnu nás navštívil P. Derek Fernandes, biskup z diecéze Belgaum. Jsme velice rádi, že nás v letošním jubilejním roce poctil svojí návštěvou také arcibiskup Peter Machado z oblasti Bangalore. Návštěva našich indických partnerů je pro nás vždy velmi významnou událostí,“ říká ředitelka Diecézní charity Hradec Králové Anna Maclová.

„Věřím, že setkání s panem arcibiskupem jsou nezapomenutelnou událostí také pro naše dárce, kterým bych chtěla i touto cestou poděkovat za jejich přízeň. Jejich nezištná podpora totiž dává strádajícím indickým dětem šanci na lepší budoucnost,“ dodává Maclová.

Vojtěch Homolka / více na www.adopce.hk.caritas.cz)

Gratulujeme paní Petře Novákové k ocenění Charitní sestra roku 2025 a děkujeme za její dlouholetou obětavou práci a péči o pacienty v Hospici Anežky České. Foto: Anna Maclová

Ocenění Charitní sestra roku pro Petru Novákovou z Hospice Anežky České

Praha: Slavnostní sál kardinála Berana na pražském Arcibiskupství se 15. května stal dějištěm 2. ročníku udílení ocenění Charitní sestra roku – Cena Qualitas Optima. Pod záštitou manželky prezidenta České republiky paní Evy Pavlové a České biskupské konference ocenila Charita Česká republika devět výjimečných zdravotních sester z celé republiky. Z naší diecéze byla oceněna paní Petra Nováková, vrchní sestra lůžkového Hospice Anežky České v Červeném Kostelci.

Paní Petra Nováková působí v lůžkovém hospici Oblastní charity Červený Kostelec téměř od jeho založení a od roku 2006 jako jeho vrchní sestra. Vede tým sester, ošetřovatelů a sanitářů s respektem, klidem a porozuměním. Díky jejímu nasazení se Hospic Anežky České rozvinul v uznávané zařízení poskytující špičkovou paliativní péči. Aktivně sleduje nové trendy, zavádí inovace a podporuje vzdělávání i soudržnost kolektivu. Každodenní práci bere jako poslání – s rozvahou, empatií a hlubokou

úctou k pacientům i kolegům. Po celou dobu jejího působení v hospicové péči pracuje s velkým elánem, vyniká vytrvalostí, laskavostí, citlivým přístupem a pochopením. Svoji práci vykonává s otevřeným srdcem a skutečnou láskou k lidem.

Jana Karasová / více na www.charita.cz a www.hospic.cz)

„Dotkni se nebe“ – duchovní pouť, kde se bolest proměňuje v naději

Králíky/Chrudim: Ve dnech 26.–29. září se na Hoře Matky Boží v Králíkách uskuteční 9. ročník duchovní pouti Dotkni se nebe. Čtyřdenní setkání nabízí prostor pro ztišení, sdílení, modlitbu, svátosti i duchovní povzbuzení rodičům, kteří přišli o dítě – ať už během těhotenství, po porodu nebo v pozdějších etapách života.

Letos poprvé pouť proběhne pod záštitou Oblastní charity Chrudim, která navazuje na původní myšlenku. *„Chceme zůstat věrni tomu, co tato pouť znamená – prostorem, kde může člověk spočinout a nebýt sám, místem, kde můžete nahlas vyslovit jméno svého zemřelého dítěte a ostatní vám rozumí. Je to místo, kde můžete ve své duchovní krizi prosit Dotkni se, nebe.... a kde můžete zažít, že se vás nebe skutečně dotýká,“* říká Alena Peremská, ředitelka Oblastní charity Chrudim a poradkyně pro pozůstalé.

Tento ročník se symbolicky koná v roce, který papež František vyhlásil jako Jubilejní rok 2025 – Rok naděje a obnovy. Duchovním průvodcem je kněz Pavel Rousek, prezident Diecézní charity Hradec Králové. Přítomni budou také další doprovázející, mimo jiné poradkyně pro pozůstalé Alena Peremská a psychoterapeutka Jana Kučerová. *„Na pouti Dotkni se nebe vzniká velmi bezpečné prostředí, kde rodiče mohou mluvit o svém dítěti, o své bolesti, a být v tom přijati. Ta možnost sdílení, aniž by bylo třeba cokoli vysvětlovat, má velký léčivý potenciál,“* doplňuje Jana Kučerová, psychoterapeutka (Pod Krový).

Dotkni se nebe

9. duchovní pouť rodičů, kteří přišli o dítě

26.–29. září 2025

Hora Matky Boží v Králíkách

Sdílení, ztišení, společenství, chvály, přednášky, svědectví, přímělná modlitba

Příhlášky a více informací na:
www.chrudim.charita.cz
pr@charitachrudim.cz
tel.: 604 765 879

Přijměte srdečné pozvání na 9. duchovní pouť rodičů, kteří přišli o dítě „Dotkni se nebe“. Součástí programu budou také kreativní aktivity a divadelní představení pro děti. V klášterním kostele v Králíkách se odehraje pohádka „Na cestě“ v podání Divadélka S radostí, které citlivě otevírá těžká témata formou srozumitelnou i pro děti.

Bližší informace a přihlašovací formulář najdete na webu www.chrudim.charita.cz.

Klára Blahová)

Cenu Křesadlo převzala dobrovolnice Monika Vrbická

Hradec Králové: Ocenění Křesadlo za rok 2024 obdržela také Monika Vrbická, dobrovolnice Oblastní charity Hradec Králové. Monika je velmi laskavá, skromná, přátelská a ochotná pomáhat druhým. Výčet jejích dobrovolnických aktivit je dlouhý. Několik let doučuje děti v ZŠ Josefa Gočára, pravidelně se účastní společných plánovaných dobrovolnických akcí napříč všemi službami Oblastní charity Hradec Králové. Je nepostradatelnou „hodnou tetou“ při akcích rané péče Sluníčko pro rodiny s dětmi s postižením, péče buchy pro lidi bez domova. Je velké štěstí mít Moniku v týmu dobrovolníků.

Více na www.charitahk.cz.

Petra Zíková)

NZDM Pohoda na Dni pro rodinu v Hořicích

Hořice/Jičín: Ve čtvrtek 22. května jsme se s nízkoprahovým zařízením pro děti a mládež NZDM Pohoda zapojili do oblíbené komunitní akce Den pro rodinu, která se konala v centru Hořic – v Jungmannově ulici a na prostranství před kostelem Narození Panny Marie. Tato akce je součástí projektu Králové-hradeckého kraje, který nabízí v osmi městech regionu pestrý program pro všechny generace. V Hořicích se letošní ročník odehrával přímo „mezi lidmi“ a přilákal mnoho návštěvníků.

U našeho stánku se během dne zastavila celá řada lidí – děti i dospělí. Nejmenší účastníci si zamilovali aktivity spojené s naším nevyzpytatelným krokodýlem, který sklízel úsměvy a pozornost, zatímco dospělí se se zájmem začtli do naší Knihy pocitů, která dětem pomáhá vyznat se ve svých každodenních pocitech pomocí příběhů.

Celé odpoledne probíhalo ve velmi přátelské a inspirativní atmosféře. Měli jsme radost, že jsme mohli být součástí této krásné události a představit veřejnosti, co NZDM Pohoda nabízí. Děkujeme všem, kdo se u nás zastavili – popovídali si, zapojili se do aktivit nebo se jen usmáli. Těšíme se na další setkání!

Více na www.jicin.charita.cz.

Renata Novotná)

(Blahopřejeme naší milé kolegyni Monice Vrbické k dobrovolnickému ocenění Křesadlo. Foto: Oblastní charita Hradec Králové)

KALENDÁŘ AKCÍ

Chrudim, Police n. Met., Králíky

Výstavy příběhů z Indie

- „Štafeta naděje“ – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Chrudimi (červenec) a Polici nad Metují (srpen).
- „Štafeta dobra“ – Hora Matky Boží, Králíky (v ambitech poutního areálu, do září), kde se u příležitosti 25. výročí Adoptce na dálku zúčastníme také pouti 17. srpna. Poznejte příběhy indických dětí zapojených do projektu Adoptce na dálku® hradecké Diecézní charity. Více na www.adoptce.hk.caritas.cz.

Dvůr Králové nad Labem-Žireč

Svatoanenské slavnosti bez bariér

- 26. 7. od 10 hod., areál Domova sv. Josefa. Tradiční benefiční akce plná setkávání, hudby a zábavy pro všechny věkové kategorie. Výtěžek bude věnován na podporu péče o nemocné roztroušenou sklerózou. Podrobný program na další stránce a na www.domovsvatehojosefa.cz.

Králíky

Dotkni se nebe

- 26.–29. září 2025, Hoře Matky Boží. Srdečně vás zveme na 9. duchovní pouť rodičů, kteří přišli o dítě. Pořádá Oblastní charita Chrudim. Součástí programu budou také kreativní aktivity a divadelní představení pro děti. Více na www.chrudim.charita.cz.

domovsvatehojosefa.cz

Svato- anenské slavnosti

bez
bariér 26. července²⁰²⁵

DVŮR KRÁLOVÉ, ŽIREČ

BENEFICE NA PODPORU
LIDÍ S ROZTROUŠENOU
SKLERÓZOU

Moderátor **Josef Mádle** • záštita Pavel Bělobrádek
VSTUPNÉ 250 Kč • RODINNÉ 550 Kč • SNÍŽENÉ 100 Kč

Poutní mše svatá • **Malina K Band** •
Marek Orko Vácha přednáška •
Bára Basiková • **Honza Křížek**
Akustik Band • Vítá Marčík - divadlo pro
děti • **Petr Vondráček** • Radek Hanuš -
varhany • řemeslný jarmark • bubnování
v kruhu • tancující kozy • a další

BENEFICE NA PODPORU
LIDÍ S ROZTROUŠENOU
SKLERÓZOU

domovsvatehojosefa.cz

Bylinko- braní

neděle 28. září²⁰²⁵

DVŮR KRÁLOVÉ, ŽIREČ

Živá hudba Klapeto, 2JAJA, Jinotaj •
bylinkový jarmark • prezentace
historických řemesel • přednáška
o bylinkách • přednáška motýlech
a jejich návratu do přírody • přednáška
o výrobě léčivého piva • workshopy •
divadlo pro děti